

ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

1983

ΕΤΟΣ ΛΕ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 797

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10 — Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 36.28.280

ΠΡΩΘΙΕΡΑΡΧΙΚΗ ΠΑΣΧ. ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 1983

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Γ.Ο.Χ. ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

πρὸς

Τὸν Εὐσεβῆ Ἱερὸν ἡμῶν Κλῆρον καὶ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα
τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἀκαينوτομήτου Ἐκκλησίας

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,
ΧΑΙΡΕΤΕ ΕΝ ΚΥΡΙΩ! ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Καὶ πάλιν γηθοσύνως σπεύδομεν ἵνα ἀπὸ μέσης
πατρικῆς καρδίας εὐχηθῶμεν εἰς ἅπαντας τοὺς πι-
στοὺς καὶ εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς Ἑμῶν, τὸν εὐλα-
βέστατον Ἱερὸν Κλῆρον, τὰς Φιλοθέους Μονα-
στικὰς Ἀδελφότητας, τοὺς ἐγγύς, ἢ, μακρὰν δια-
βιοῦντας προσφιλεῖς ἐν Χριστῷ Πιστοὺς, ὅπως τὸ
Ἀνέσπερον Φῶς τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου

Τάφου, ὅπερ διέλυσεν τὰ ἐρεβώδη σκότη καὶ τὴν
ἀχλὺν τῆς ἁμαρτίας, καταυγάξη συνεχῶς τὴν πο-
ρείαν τῆς ζωῆς Σας ὥστε, ἅφ' ἐνός, νὰ ἐνδυνα-
μοῦσθε ἐν τῇ Χάρτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Β'
Τιμ. Β' 1), ἐξ' ἄλλου δέ, διὰ νὰ ἐνθυμούμεθα
ὅτι «καὶ Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἡμῖν ὑπο-
λιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς
ἵχνεσιν αὐτοῦ» (Α' Πέτρ. 2, 21).

Καὶ ὅσον ποτὲ ἄλλοτε, Προσφιλεῖς ἐν Κυρίῳ,

ἔχομεν ἀνάγκην τῆς ἐν Χριστῷ Ἀκολουθίας, διότι ἡ πικρὰ ἀπογοήτευσις καὶ πείρα τῆς ἀκολουθίας τοῦ κόσμου, τοῦ «φθειρομένου εἰς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ διαβόλου», μᾶς παρέχουν τὸ δικαίωμα νὰ τονίσωμεν ἐπὶ μᾶλλον ὅτι, «ἐπλανήθημεν ὡς πρόβατα ἀπολωλότα», κατὰ δόλιον καὶ ἐφάμαρτον παρασυρμόν, ἀκολουθοῦντες ὁδὸν ἁμαρτίας καὶ ἀκούοντες συνθήματα ὀθνεῖα, ὁδηγοῦντα μακρὰν τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Μοναδικῆς Ὁδοῦ ἀσφαλείας, Ὅστις εἶναι μόνον, ὁ Ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν.

Δὲν υπερβάλλομεν! Μία καὶ μόνον ἀπλὴ διερεύνησις τοῦ κόσμου τῆς ἐποχῆς μας, πικρῶς καὶ ἀπογοητευτικῶς μᾶς πληροφορεῖ ὅτι, τὸ πνεῦμα τῆς ἀθείας εἰς πολλὰ τῆς γῆς σημεῖα, τὸ πνεῦμα τοῦ ὕλισμοῦ καὶ πρὸ πάντων τὸ πνεῦμα τῶν ὑποῦλων αἵρέσεων αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν ἀσεβῆ καὶ βλάσφημον ΑΡΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΗΤΟΣ τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, μᾶς περισφίγγουν τὸν Ὁρθόδοξον κόσμον, μεθοδικῶς καὶ ἀδιστακτικῶς.

Καὶ δὲν ὀμιλοῦμεν περὶ ἐπικειμένου κινδύνου, ἀλλὰ περὶ ἐνυπάρχοντος, ἀφικθέντος ἤδη καὶ ὀρνυμένου ὁλεθρίως ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων τῶν μεγαλοπόλεων ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλοτε εἰδυλῶν χωρίων μας.

Διὰ τοῦτο μετὰ πόνου πολλοῦ ὁμολογοῦμεν ὅτι, Ὁ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΗΛΘΕΝ καὶ κυκλοφορεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνυπόπτων ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν ὑπὸ ποικίλας μορφῆς καὶ μεταμφιέσεις, δημιουργῶν διὰ τῶν ἀθλίων πονηρῶν τρόπων του, τὸ λεγόμενον πνεῦμα προόδου (!!!) καὶ ἐκσυγχρονισμοῦ – δῆθεν – τῶν θεσμῶν καὶ τῆς ἀντιλήψεως περὶ ζωῆς, ἀνοίγει ἀσυστόλως διὰπλάτα τὴν θύραν ὅλων τῶν ἁμαρτημάτων καὶ μετὰ τὴν καλύπτραν τῶν ἐκσυγχρονισμένων προστατευτικῶν Νόμων (περὶ ἐμβρυοκτονίας, μοιχείας, διαζυγίων, πολιτικῶν γάμων, προστασίας ἱερωβάνων) συγκλονίζεται ἐκ θεμελίων τὸ σύνολον Θεσμῶν παναρχαίων τῆς τε Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας, ἐνῶ καταβάλλεται προσπάθεια νὰ μὴ θιγῇ ἡ παραπαίουσα συνείδησις ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΑΤΟΜΩΝ.

Διὰ τοῦτο παρατηροῦμεν μετὰ ἄλγους ψυχικοῦ νὰ ἐξαπλοῦται μεθοδικῶς ἡ διαφθορά, ἡ φθορὰ τῶν ἀξιών καὶ ὅτι ὁδεύομεν κατὰ φρικαλέων κρημνῶν, ἐνῶ, σείονται ἐκ θεμελίων τὰ στηρίγματα τῆς Πατρίδος, τῆς θρησκείας, τῆς οἰκογενείας, καὶ, τῆς ἀτομικῆς προσωπικότητος.

Ὅθεν, προτρεπόμεθα πατρικῶς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς χαροποιῆς ταύτης ἐπικοινωνίας ἡμῶν, ἐπὶ τῇ Θριαμβευτικῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως, ἀναγνωρίζοντες τὸ κρίσιμον

τῶν κοινωνικῶν περιστάσεων ΟΛΟΙ ΓΕΝΙΚΩΣ ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΠΙΣΤΟΙ, ΑΝΕΥ ΟΥΔΕΜΙΑΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΥΠΑΝΑΧΩΡΗΣΕΩΣ, παραταχθῶμεν ὑπὸ τὰς σωστικὰς πτέρυγας τῆς ἀγιωτάτης Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἥτις βάλλεται καὶ Αὐτῇ, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, καὶ ἐναντίον τῆς Ὁποίας, πορεύεται ὡς λάβα πυρίνη ἀντιθρησκευτικὸν πνεῦμα, πνεῦμα ἀντιεκκλησιαστικὸν καὶ ἀντικληρικόν. Παρὰ ταῦτα ὅμως, ἂς μὴ ἀπογοητευόμεθα. Ἄς μὴ ἀπελπιζώμεθα! Ἄς μὴ ρίψωμεν τὰ ἱερὰ ὄπλα τῆς Χάριτος, ΤΑ ΝΙΚΗΣΑΝΤΑ ΚΑΤΑ ΚΑΙΡΟΥΣ, τὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας, καὶ τὰ ὁποῖα δέδωκεν ἡμῖν ὁ Ἀναστὰς Κύριος.

«Ζῇ Κύριος εἰς αἰῶνας, ὁ Ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν,». Πατέρες καὶ «Ἀδελφοί!» Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά, μηδὲ δειλιάτω! Ὅσον καὶ ἂν ἡ ἁμαρτία μεγεθύνῃ τὸ χάος τοῦ κόσμου, Ἡ ΝΙΚΗ, Ἡ ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ, ἀνῆκει δικαιοματικὰ εἰς τοὺς πιστοὺς Ὁρθόδοξους ἀγωνιστὰς διότι, «μείζων ὁ ἡμῖν, ἢ, ὁ ἐν τῷ κόσμῳ! ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Τὸ ἐπιφώνημα τοῦτο Θριάμβου, Μοναδικοῦ εἰς τὴν Ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου, εἶναι χαροποιὰ Εὐαγγελία μιᾶς καλυτέρας αὔριον, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσωμεν, νὰ τὸ ἐπιδιώξωμεν καὶ δὲν τὸ ἀναβάλλωμεν! Εἶναι δὲ ἀκόμη, καὶ ἀδιάσειστος ἐγγύησις ὅτι ἡ Πίστις εἰς τὴν Ἀνάστασιν εἶναι ἡ νικήσασα καὶ νικῶσα τὸν κόσμον τῆς ἀποστασίας καὶ διαφθορᾶς. Ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ μυστικὸς θωρακισμὸς μας!

Διὰ τῆς Πίστεως καὶ διὰ τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, θὰ προχωρήσωμε σταθερῶς καὶ θαρραλέως, ἔστω καὶ ἂν χρειασθῇ ν' ἀναβῶμεν καὶ διέλθωμεν ΓΟΛΓΟΘΑΝ, ἔχοντες πάντοτε δι' ἐλπίδος ὅτι, ἐπὶ τῆς κορυφῆς Του εὐρίσκεται ἡ ΝΙΚΗ, Ἡ ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ.

Εὐλογοῦντες Ὑμᾶς ἅπαντας, Ἱερὸν τε Κλῆρον καὶ Φιλόθεον Πλήρωμα, ἐπὶ τῇ λαμπροφύρῳ Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου καὶ εἰρηνεύοντες ἐν πολλῇ πατρικῇ ἀγάπῃ ἅπαντας Ὑμᾶς ἐπιστέφομεν τὰς εὐχὰς Ἡμῶν, διὰ τῶν ἀθανάτων λόγων, τοῦ Χρυσορρήμονος ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. «Μηδεὶς θρηνεῖτω πταίσματα, συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ Τάφου ἀνέτειλεν Κυρίου», Οὐ ἡ δόξα καὶ τὸ Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ΑΜΗΝ.

Μετὰ διαπύρων Πασχαλίων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν.
Ο ΑΘΗΝΩΝ ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἐορτάσαμε, Χάριτι Θεία καὶ ἐπανηγυρίσαμεν τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς εἴθισται, ἐν τῇ εὐρείᾳ αἰθούσῃ τοῦ κινηματογράφου «Ἀκροπόλ» τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους 7, Ἀθηνῶν, καὶ ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἀκραιφνοῦς Ὁρθόδοξου λαοῦ μας, ὑπῆρξε συντριπτικὴ καὶ ὁμόψυχος, διαδηλοῦντος οὕτω τὴν ὁμόνοιαν τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ἀκολουθούντων τὰ γνήσια ὀρθόδοξα φρονήματα τοῦ μακαριστοῦ Κυροῦ Χρυσοστόμου, πρώην Μητροπολίτου Φλωρίνης.

Ὁμολογουμένως, κατεβλήθη ἄσکنος προσπάθεια ἀπὸ τοὺς Ὀργανωτὰς τῆς Κάνιγγος 32 ὅπως ἡ Ἑορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποβαίνει πάντοτε νέον ὀρόσημον τοῦ μαχητικοῦ πνεύματος τῶν ἑορταστῶν διὰ μίαν Ἐκκλησίαν Ἠνωμένην καὶ ὁμονοοῦσαν στιχοῦντες εἰς τὰ πατρῶα Δόγματα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐμμένοντες σταθερῶς εἰς αὐτά, διότι κάθε παρέκκλισις ἀπ' αὐτά, ἀποτελεῖ λίθον ἀναθέματος εἰς τὸν κορμὸν τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας! Αὐτὸ ἀλλωστε ἔδειξε καὶ ἡ συμμετοχὴ τοῦ λαοῦ μας εἰς τὴν Πανήγυριν.

Ἡ ὁργάνωσις τῆς Ἑορτῆς ὑπῆρξε ἀρτία καὶ ἡ ἐπικρατήσασα εὐταξία πρέπει τῷ ὄντι, νὰ ἐξαρθῇ. Τὸ πρόγραμμα ἐξετελέσθη ὅπως ἐξεπονήθη ἀπὸ τὰ Γραφεῖα καὶ διενεμήθη ἐγκαίρως εἰς τὸν ὀρθόδοξον κόσμον.

Οἱ Ἀρχιερεῖς μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Πρόεδρον τῆς

Συνόδου κ.κ. Αὐξέντιον ἦσαν παρόντες καὶ ὁλόκληρος ὁ Κλήρος Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ Περιχώρων ὁ δὲ πανηγυρικὸς ἐξεφωνήθη παρὰ τοῦ Σεβαστοῦ Προέδρου τοῦ ὁποίου τὸ κείμενον δημοσιεύομεν παρακατιόντες.

Μετὰ τὸν κ. Γερόντιον, Ἱεράρχην Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας, πρῶτον τῇ Ἱεραρχείᾳ, ὁ Μητροπολίτης Χίου Ψαρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στέφανος, ὁ Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος ὁ Μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Βοιωτίας κ. Γεράσιμος ὁ Μητροπολίτης Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος.

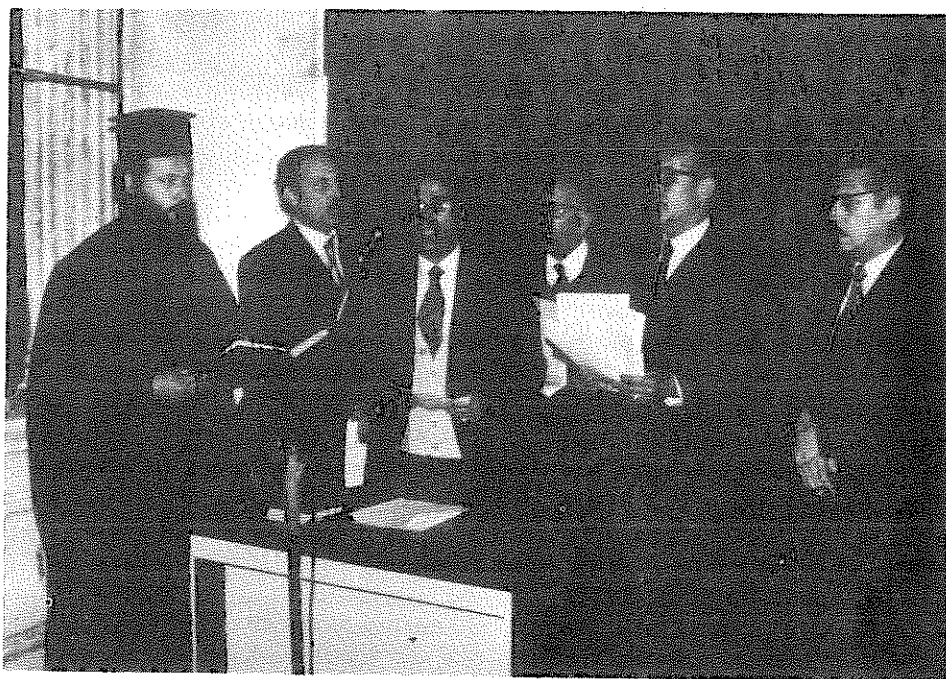
Ὁ χορὸς τῶν Ἱεροψαλτῶν, μὲ ἐπικεφαλῇ τὸν κ. Συμεωνίδην ἔδωκε τὴν χαρούμενην ἑορταστικὴν ἀτμόσφαιρα καὶ ὁ ὀρθόδοξος κόσμος «ἠὺφράνθη τῇ καρδίᾳ» ἐπὶ τῇ ἱερᾷ ψαλμωδίᾳ. Ἀξίζουσιν πράγματι συγχαρητήρια εἰς ὅλον τὸν χορὸν διὰ τὴν ἄφογον καὶ ἀρμονικὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἱερῶν Βυζαντινῶν ὕμνων.

Θὰ πρέπει, ὁμολογουμένως νὰ ἐξαρθεῖ ἰδιαίτερως καὶ ἡ ὠραία καὶ σεμνὴ ἔμφανισις τῶν κορασιδῶν τοῦ Ὀρφανοτροφείου, Ν. Λιοσίων ποὺ μὲ τὰ ποιήματά των καὶ μὲ τὴν μικρὰν μουσικὴ «μπάνταν» προσέδωσαν εἰς τὴν ἑορτὴν ἰδιαίτερον τόνον καὶ ἀγαλλίασιν.

Συγχαρητήρια θερμὰ γιὰ ὅλους τοὺς ἐργασθέντες διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς καὶ τοῦ χρόνου μὲ ὑγείαν καὶ εὐφροσύνην διὰ νὰ ξαναπανηγυρίσωμεν!

Ὁ Πρόεδρος καὶ μέλη τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου.

Ὁ χορὸς τῶν Ἱεροψαλτῶν μας.

Αἱ κορασίδες Ὁρφανοτροφείου Ν. Λιουσίων.

Ὁμιλία Μακαριωτάτου εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας

«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογμάτισαν ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφώνηκεν..... ἡ Ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται..... Οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν..... Αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ὁρθοδόξων..... τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξε».

Ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων καὶ τῶν παναρχαίων τάφων Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι ἀδελφοί, Τίμιον Πρεσβυτέριον, ἡρωικὴ Παρεμβλὴ τῶν Μοναζόντων καὶ Μοναζουσῶν, καὶ, Λαὲ περιούσιε καὶ Ἥγαπημένε τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἱστορίας καὶ τῶν ἁγίων τάφων «τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας Προμάχων, εὐσεβῶν Βασιλέων, καὶ αὐτοκρατόρων, ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων, Διδασκάλων, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν Κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν», ἐξέρχεται ἡ ἡχηρὰ καὶ μεγαλειώδης φωνὴ των, ὡς αὕτη διασώζεται ἀκεραία καὶ ἀμετάτρεπτος εἰς τὸ «Συνοδικόν» τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ νὰ ἀφυπνίσῃ συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως τὰς συνειδήσεις καὶ διὰ νὰ ὁμιλῇ εἰς τὰς παλλούσας ἐξ ἑνθουσιασμοῦ καρδίας τῶν ἑορταστῶν τῆς μεγαλωνύμου ταύτης ἡμέρας.

Τῆς κοσμοχαρμοσύνου ταύτης ἡμέρας ἥτις προβάλλει μὲ ὅλον τὸ ἀνυπέρβλητον μεγαλεῖον Της, τὴν καταπλήσσοσαν ὑποβλητικότητά Της ἀλλὰ καὶ καθημαγμένη μὲ τὴν πορφύρα τῶν μαρτυρικῶν Της αἱμάτων.

Δεῦτε λοιπὸν Φιλέορτοι προσατενίσωμεν καυχώμενοι ἐν Κυρίῳ, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς θυσίας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Μαρτυρίου ἀλλὰ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν πολλῶν θριάμβων καὶ νικηφόρων ἀγώνων καὶ περιλάμπρων Νικῶν.

Εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἡ πολλάκις παρὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ ἀθέων παρεξηγηθεῖσα, ἀλλὰ καὶ Ἐκκλησία, ἄγνωστος-δυστυχῶς ἐν πολλοῖς καὶ εἰς αὐτὰ ἔτι τὰ τέκνα Της, τῆς ὁποίας ὁμως τὴν δόξαν ἀντιλαλοῦν καὶ διακηρύττουν οἱ αἰῶνες ὅλοι.

Καὶ θὰ ἐχρειάζετο «κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου», καὶ «γλῶσσα χρυσορρήμονος Ἰωάννου», καὶ «νοῦς Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ» καὶ «ψυχικὴ ἀντοχὴ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ» καὶ ἀσίγαστος ἐνθουσιασμός «Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας τοῦ Μεγάλου», διὰ νὰ ἐξάρουν σήμερον εἰς ὅλους ἡμᾶς, τὸ «ἀμήχανον κάλλος», τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Δυστυχῶς ὁμως! Μικροὶ ἡμεῖς καὶ ἐλάχιστοι ἐν πᾶσι, ἀποτολμῶμεν σήμερον τὸν ὕμνον τῆς Ὁρθοδοξίας, τρεμαμένοις χεῖλεσιν, ἄκραις χεῖλεσιν γευσάμενοι τὸ Θεολογικὸν ὕψος τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ

ὁμιλήσωμεν, ὑποκλινόμενοι ἐδαφιαίως πρὸ τοῦ ἀσυλλήπτου μεγαλείου Της καὶ διὰ νὰ Τὴν περιρρανῶμεν διὰ τῶν εὐδόσμων ἀνθέων τῆς εὐλαβείας καὶ τῆς υἱικῆς ἡμῶν ἀγάπης, δανειζόμενοι ταῦτα ἐκ τῶν ἀπεράντων καὶ ἀνεξαντλήτων ἀνθώνων Αὐτῆς.

Ὁμολογοῦμεν ἐπ' ἀληθεία, ὅτι πενιχρὸς ὁ Λόγος ἡμῶν σήμερον, Πατέρες καὶ Ἀδελφοί. Διότι πάλιν καὶ πολλάκις κατὰ τὸ παρελθὸν πολλὰ τὰ θαυμάσια ἠκούσατε παρὰ διαφόρων ὁμιλητῶν τῆς ἡμέρας ταύτης, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἀπλήστως ἀνέγνωτε περὶ Αὐτῆς, ὡς πιστὰ τῆς Ὁρθοδοξίας τέκνα.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐπεκράτησεν ἔθος καὶ καθῆκον ἱερὸν ἡμῖν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, κατ' ἔτος, ἐν μεγαλοπρεπεῖ καὶ ἐνθουσιῳδῇ καὶ ὁμοψύχῳ συνάξει, νὰ ἐξάρωμεν τὸ γεγονός τῆς ἡμέρας, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι καὶ ὁ ἀπλούστερος περὶ τῆς Ὁρθοδοξίας Λόγος, ἀποτελεῖ ἁγία εὐκαιρίαν ἀναβαπτισμοῦ ἡμῶν καὶ ψυχικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ ἀλλὰ καὶ ἀνανεώσεως τῆς σκέψεως ὅλων ἡμῶν εἰς τὸ Γνήσιον καὶ Κρυστάλλινον Πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας ὥστε νὰ τονωθῇ ἡ καρδιά, ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ ἡμῶν, κατὰ τὰς χαλεπὰς ταύτας ἡμέρας τῆς Παγκοσμίου ἠθικῆς κρίσεως, τὴν ὁποίαν δὲν διστάζομεν νὰ ὀνομάσωμεν περίοδον τοῦ Ἀντιχρίστου ἐπιθυμοῦντος, διὰ παντοίων μέσων, τὸν ψυχικὸν ὀλεθρον καὶ ἀφανισμόν σὺμπάντος τοῦ κόσμου.

Φιλέορτοι Πατέρες καὶ ἀδελφοί ἐν Κυρίῳ.

Ἡμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἵτινες καὶ μετὰ τὸ θλιβερὸν ἔτος 1924 παραμένομεν Φρυκτωροὶ τῆς προδοθείσης τότε Ὁρθοδοξίας παρὰ τῶν νεωτεριστῶν τῆς πατρίδος μας, καὶ μέχρι σήμερον, χάριν ἐκείνης, ἀγωνιζομεθα σθεναρῶς καὶ ἀνυποχωρήτως, ἀντιμετωπίσαντες πολλὰ μαρτύρια, διασυρμούς καὶ ταπεινώσεις, διότι ἔχομεν τὸ ἐπιφθονον προνόμιον νὰ διαφυλάττωμεν τὸν ἀτίμητον Θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ΑΚΕΡΑΙΟΝ, διὰ τὸν ὁποῖον εἴμεθα ὑπερήφανοι, διότι ἐβαπτίσθημεν, ἐμυρώθημεν καὶ ζῶμεν ἐγγραμμένοι εἰς τὸ Ἅγιον Μητρῶν Της.

Καὶ διακηρύττομεν ὅτι εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν μόνον ἀναπαύεται ἡ ψυχὴ μας, ἀφοῦ δὲν εἶναι μόνον μία πελωρία καὶ κατ' ἐξοχὴν Δύναμις, ἀλλὰ ἡ ΣΥΝΙΣΤΑΜΕΝΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ. Δι' ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς παλαιοημερολογίτας, τοὺς ἀπλοῦς πατροπαραδότους χριστιανούς ἡ Ὁρθοδοξία, εἶναι Ὁ ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ, τὸν ὁποῖον εὐρόντες κατὰ Χάριν Θεοῦ, κατέχομεν ἐνζήλως μὴ ἐπιτρέποντες τὴν ἀρπαγὴν Του παρ'

οίασδήτινος άλλης δυνάμεως τοῦ κόσμου.

Διότι ἀναγνωρίζομεν καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι Ὁρ-
θοδοξία εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός,
παρατείνόμενος ἀοράτως εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώ-
νων.

Εἶναι προέκτασις καὶ ἡ μεγένθυσις τῆς Ἀγίας
Πεντηκοστῆς. Εἶναι ἡ συνέχισις τῶν ἀλησμονήτων
Παραδόσεων καὶ τῶν ἀγώνων τῶν Κατακομβῶν.
Εἶναι ἐπίσης τὰ ἀντικατοπτρισμα τοῦ μυστικοῦ
βάθους καὶ τοῦ ὕψους τῆς ἀπαξ παραδοθείσης ἡμῶν
Πίστεως.

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, φιλέορτοι, δὲν εἶναι μία ἀπὸ τὰς
πολλὰς ὁμολογίας, ἀλλὰ εἶναι Ἡ ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟ-
ΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ, ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ἥτις δίκην
Ἱερᾶς Κιβωτοῦ ἀνερχομένης ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς
ζωῆς, κατέχει μόνον αὐτὴ καὶ διαφυλάτει τὴν ΠΛΗ-
ΡΟΤΗΤΑ, ΤΗΝ ΑΓΙΟΤΗΤΑ, ΤΗΝ ΑΓΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ ΤΗΝ ΣΩΖΟΥΣΑ τῆς Χριστιανικῆς
Ἀληθείας, ἐν τῇ Χάρτι τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὸ
ὁποῖον «ὄλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας»
καὶ οὐριοδρομεῖ ἀλαθῆτως ἀπὸ τῆς Ἀποστολικῆς
περιόδου μέχρι σήμερον εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν,
ἣτις διατρανοῦται εἰς ἅπαντας τοὺς ὅρους τῶν
Ἀγίων ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τοὺς ὁ-
ποίους ὅρους, ἡμεῖς, οὐδέποτε θὰ τολμήσωμεν νὰ
παραβῶμε ἢ νὰ παρερμηνεύσωμεν, ἔστω καὶ ἂν
σήμερον οἱ ἐξωφρενικοὶ οἰκουμενισταὶ καὶ οἱ ὑπερ-
μοντέρνοι αἰρετικοὶ, ὀνομάζουν εἰρωνικῶς καὶ περι-
φρονητικῶς ὡς «ἀσημάντους θεωρίας», πᾶν ὅ,τι
διακελεύουν ἐν αὐταῖς οἱ κατὰ καιροὺς συγκροτή-
σαντες αὐτάς, ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες καὶ
Διδάσκαλοι καὶ Φωστήρες τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ναὶ μὲν, εἰρωνεύονται ἡμᾶς ἐπὶ «σχολαστι-
κισμῶ καὶ Βυζαντινισμῶ» οἱ τῆς ψευδαγάπης ἐρα-
σταί, ἀλλὰ παρερμηνεύουν ἰταμῶς τὰ πάντα ἐν τῇ
Ἐκκλησίᾳ, ἐνῶ ἡμεῖς, Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χρι-
στιανοί, Πιστοὶ εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἁγίων Πατέρων,
δὲν ἀποτολμῶμεν νὰ ἀφαιρέσωμεν, ἢ, νὰ προσθέ-
σωμεν ἓνα «ἰῶτα» (ι) ἀφοῦ «Νέφος περικείμενον ἡμῖν
μεγάλων ἀγωνιστῶν τῆς Πίστεως μᾶς, ἀπαναλαμβάνου-
ν τὰ Παύλεια Λόγια, Στήκετε καὶ κρατεῖτε».

Ναί, δὲν τολμῶμεν νὰ ἀφαιρέσωμεν οὐδὲ μικρὸν
λίθον ἐκ τοῦ ὅλου λαμπροῦ καὶ ἁγίου Οἰκοδομή-
ματος τῆς Θεοσυστάτου Ἐκκλησίας μας, διότι, κατὰ
τὸ Ἱερὸν Φῶτιον, οἶδε γὰρ καὶ ἡ μικρὰ τῶν
παραδοθέντων ἀθέτησις καὶ πρὸς ὅλην τοῦ Δόγμα-
τος ἐπιτρέψει καταφρόνησιν».

Ἀλλὰ ἐπιθυμοῦμεν ὅλως ἐξαιρέτως σήμερον, νὰ
τονίσωμεν ἐπὶ ἐπικειμένη ἐορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐπετείου τῆς Ἀναστά-
σεως τοῦ Ἑθνους ἡμῶν, ὅτι, ἡ Ὁρθοδοξία, ὄχι

μόνον διατηρεῖ κατὰ καιροὺς τώρα καὶ δύο χιλιάδες
χρόνια ἀλώβητον καὶ ἀγνή τοῦ Ἑλληνος Πιστοῦ,
ἀλλὰ ἀπέβη διὰ τὸ ἐκλεκτὸν Ὁρθόδοξον Ἑθνος
μας ἡ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ, τὸ ἀκαταγώ-
νιστο ὄπλον του, (Κατὰ τὸν Ἑθνικὸν ἱστορικὸν μας
Κ. Παπαρηγόπουλον).

Διότι κατὰ τὸν ἴδιον εὐσεβῆ αὐτὸν ἱστορικὸν ἡ
Ὁρθοδοξία, κατέστησεν τὸ Βυζάντιον ἰσχυρὸν καὶ
Θεοφρούρητον ὥστε νὰ ἐπιβίωσῃ πλέον τῶν χιλίων
ἐτῶν καὶ νὰ καταστῇ ἡγέτης καὶ ἡγεμὼν τοῦ κόσμου.

Καὶ ἂν κάποτε «ἡ πόλις ἐάλω», καὶ τὸ Βυζάντιον
ἐσύρθη δέσμιον ἀπὸ τοὺς Ὀσμανλίδες, ὅμως, καὶ
πάλιν διὰ τῆς δυνάμεως τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως,
διασώζει τὸν πολιτισμόν, κατοχυρώνει καὶ διασφα-
λίζει ἀκεραίαν τὴ Πίστιν καὶ ἐμπνέει τὴν παρήγορον
ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἑθνους μας.

Θὰ ἦτο ἀδύνατον καὶ εἰς διάστημα ἔτι πολλῶν
ῶρων νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὴν ἀφαντάστως μεγάλην
προσφορὰν τῆς Φιλτάτης μας Ὁρθοδοξίας πρὸς τὸ
Ἑλληνικὸν Γένος.

Καὶ εὐχόμεθα ἀπὸ μέσης καρδίας ὅπως, πολλοὶ
ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἀφανεῖς, ἢ, ἐμφανεῖς καὶ
προκλητικοὺς πολεμίους καὶ ἀσπόνδους ἐχθροὺς
τῆς Ὁρθοδοξίας, οἵτινες ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν
Ἑλλήνων τὴν Ὁρθοδοξίαν, **ΝΑ ΜΕΛΕΤΗΣΟΥΝ
ΑΠΡΟΚΑΤΑΛΗΠΤΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΟΘΕΣΤΟΝ ΕΛ-
ΛΗΝΙΚΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ**, διὰ νὰ πληροφωρηθοῦν ὅτι:
ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝ ἔχουν καταστῆ σχεδὸν
ΣΥΝΩΝΥΜΑ, ΤΑΥΤΟΣΗΜΑ.

Διότι ἡ Ὁρθοδοξία δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἦτο
καὶ εἶναι πάντοτε ἡ Σωτηρία, ἡ Προστασία καὶ
Βοήθεια καὶ καταφυγή, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀσίγαστος
δέκτης -κατὰ τὸν ἱστορικὸν Ζαμπέλιον- τῆς ἀγωνίας
τοῦ πόνου, τῆς θλίψεως ἀλλὰ καὶ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν
ἐλπίδων μας.

Ὡς Μήτηρ ἀληθῆς καὶ φιλόστοργος ἀναγνωρί-
ζεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπὸ πάντα νουνεχῇ
Ἕλληνα, διότι οὐδεὶς ἄλλος λαὸς τῆς γῆς, εἴτε
Ὁρθόδοξος εἴτε ἑτερόδοξος καὶ ἁλλοδοξος, ὠ-
νόμασεν «Μητέρα» τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Θρησκείας
του. Διότι καμμία ἐτέρα Ἐκκλησία ἢ Θρησκεία
ἔκαμε ἰδικὴ Της ὑπόθεσιν καὶ ἰδικὸν Της σκοπὸν τὰς
ὑποθέσεις καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ Ἑθνους ποὺ ἀνήκει
ΜΟΝΟΝ, ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, οὐχὶ
ὀλίγας φορὰς ἐπώλησεν τὰ ἱερὰ Σκεύη τῶν Ναῶν
Της διὰ ἐνισχύση εὐγενεῖς Βυζαντινοὺς ἀγῶνας, νὰ
περισώσῃ σκλάβους, νὰ θεραπεύσῃ λοιμοὺς καὶ
σεισμοὺς καὶ νὰ συμπαρασταθῇ μητρικῶς εἰς δια-
φόρους ἐθνικὰς συμφορὰς καὶ θλιβεράς περιπε-
τείας, μέχρι καὶ σήμερον ἀφοῦ προηγουμένως κατὰ
τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς ἐπικοὺς ἀγῶνας μας ὑπῆρξε
ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ εἰς αὐτοὺς. Κατὰ καιροὺς δέ, ἀπαλ-

λοτρωιώνει κτήματα και «βακούφια» αὐτῆς διὰ τὰ ἀποκαταστήσῃ πρόσφυγας καὶ κατατρεγμένους ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ὑψηλίου.

Ναί, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ἀνωτέρων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας μὲ τὴν ἀγιότητα καὶ ἀγνότητα τῶν βιωμάτων Της ἐπὶ αἰῶνας τροφοδοτεῖ μυστικῶς τὴν Ἑλληνικὴν καρδίαν διὰ τὰ συντελοῦνται «ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ» τῆς ἐνδόξου Ἱστορίας Της. Δι' αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν ἄφεγγον καὶ ἀσέληνον περίοδον τῆς Τουρκοκρατίας, οἱ ἐκάστοτε Πατριάρχαι γίνονται «Ἐθνάρχαι», γίνονται «Οἱ Πατριάρχαι τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων», γίνονται «δέσμοι καὶ ἀκανθοστεφεῖς βασιλεῖς ἐν μέσῳ δεσμίου Λαοῦ».

Καὶ ἐντὸς τῶν πτυχῶν τοῦ τιμημένου καὶ τρισενδόξου Ὁρθοδόξου Ράσου φιλοστόργως περιφρουρεῖται καὶ προστατεύεται ἡ πάλλουσα καρδιά ἐπὶ πέντε ὁλοκλήρους αἰῶνας, τοῦ ἀγωνιζομένου δούλου Γένους. Καὶ τὸ ράσον ποὺ σήμερα παραθεωρεῖται, ὑψώνεται ἀνυποχώρητον εἰς ἀνάστημα πρώτου μεγέθους ἡρωϊσμοῦ, μὲ τὸν ἴδιον ἡρωϊσμόν καὶ τὴν ἰδίαν ἀντοχὴν τοῦ παρελθόντος ὅτε ἀπέκρουεν τὰς λυσσαλέας ἐπιθέσεις τῶν ἀρειανῶν, εἰκονομάχων καὶ ποικίλων ἄλλων αἰρετικῶν ἀλλὰ καὶ ἀντέτασεν θαρραλέως τὴν ἀμυνὰ τῆς ἀπωθοῦσα τὸν ἐξισλαμισμόν τῶν ραγιάδων ὅταν «Οἱ λογάδες τοῦ Γένους», κατέφευγον εἰς τὴν Ἑσπερίαν.

Ἄς ἀκουσθῇ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς μεγάλης ἡθικῆς κρίσεως ὅτι Οἱ ΚΛΗΡΙΚΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΚΑΙ ΕΘΝΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ, οἱ ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς καὶ μοναχοί, αὐτοί, ναί, «μείζονα πλοῦτον ἡγησάμενοι τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θησαυρῶν, τὸν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ, μᾶλλον ἐλόμενοι συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, ἢ, πρόσκαιρον ἔχειν ἀμαρτίας ἀπόλαυσιν», Κατὰ Παῦλον (Ἑβρ. 11, 25).

Καὶ ἐπλασεν καὶ ἐδραίωσεν τὸ Ἅγιον Ράσον εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς Ἐκκλησίας Του, εἰς τὰ βουνὰ καὶ τοὺς λόγγους τὸ Θρυλικὸν «σχολεῖό», ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ, διὰ τὰ διατηρηθῇ ὁ Πολύτιμος Μαργαρίτης — Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, καὶ διὰ τὰ «ΘΕΡΙΕΥΕΙ τὴν ἀποσταμένην ἐλπίδα μὲ λόγια μαγικά καὶ ἅγια»... Ἐὰν σήμερον ἀρρωστημένα διάνοιαι καὶ νόες βωμολοχοῦν κατὰ τοῦ Ἁγίου Ράσου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀναπλάττουν ἐν ἑαυτοῖς φαντασίας ἀνυποστάτους τῇ εὐκολίᾳ τῆς διανοίας φερόμενοι, κατὰ τὸν Οὐρανοφάντορα Ἀρχιεράρχην τῆς Καισαρείας, Θεῖον καὶ Ἱερὸν Βασίλειον εἶναι διότι ΠΑΝΤΕΛΩΣ ΑΓΝΟΟΟΥΝ ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία τῆς Ἑλλάδος ἀπέβη «Ἡ Ἐθνοποιὸς δύναμις» καὶ ἀκριβέστερον «Ἑλληνοσώτειρα Ἐκκλησία», κατὰ τὸν ἱστορικὸν καθηγητὴν Καρολίδην, παροῦσα πάντοτε

καὶ ἐμψυχώτρια ἀλλὰ καὶ πρωτοπόρος εἰς ἅπαντας τοὺς θρυλικούς καὶ νικηφόρους ἀγῶνας τοῦ Γένους, Κορυφαία, ἀκλόνητος ἐπὶ τῶν ἀγωνιστικῶν ἐπάλλεων δι' ὅλων τῶν κληρικῶν αὐτῆς παντὸς βαθμοῦ μὲ τελευταῖον «Λεωνίδα» τῆς Πίστεως τὸν ἀγωνιστὴν καὶ Ἐθνομάρτυρα Μητροπολίτην Σμύρνης ἀοίδιμον Χρυσόστομον Καλαφάτην καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ συναθλήσαντας (ΖΩΝΤΑΣ ΤΑΦΕΝΤΑΣ) Μητροπολίτας Μοσχονησίων Ἀμβρόσιον, Κυδωνίων Γρηγόριον, καὶ ἐπίσκοπον Ζήλων Εὐθύμιον.

Ἡ Ὁρθοδοξία συνεχίζει τὴν ἐνδοξον πορείαν Της διὰ μέσου τῆς ροῆς τῶν αἰώνων καὶ παραμένει ΓΝΗΣΙΑ, ΑΝΟΘΕΥΤΟΣ, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς, πιστὰ Ἐκείνης τέκνα παρελάβομεν καὶ διεσώσαμεν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ θλιβεροῦ διχασμοῦ καὶ τῆς ἀποστασίας τοῦ ἔτους 1924.

Ἄς μὴ τὸ λησμονῶμεν αὐτό, Πατέρες καὶ ἀδελφοί, ὅτι εἶναι ὑψίστη τιμὴ καὶ ἔξοχος διάκρισις νὰ διαφυλάττωμεν ἐν μέσῳ μυρίων κινδύνων, διώξεων καὶ ἀγώνων, τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν μας, ἀπὸ τὴν ψυχόμενον καὶ φθοροποιὸν ἐπίδρασιν τῆς παπικῆς ὀφρύος, τοῦ ἀλλοπροσάλλου οἰκουμενισμοῦ, τοῦ ἐξωφρενικοῦ καὶ πολυποικίλου προτεσταντισμοῦ καὶ τῶν ἄλλων παραφυάδων τῶν καὶ τῶν ἄλλων αἱρέσεων καὶ δοξασίων τῶν ὑπερπεντήκοντα σκοτεινῶν ἀποσχίσεων ἐκ τοῦ χριστιανισμοῦ.

Καὶ αὕτη ἡ πολυδιαφημιζομένη καὶ ποθητὴ δι' ὅλους Ἑνωσις, μετὰ τῆς Νόμῳ κρατούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΘΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗ ὅταν ἐπανέλθουν εἰς τὴν ἦν εὕρισκόμεθα ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΤΟ ΑΝΟΘΕΥΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1924 ΜΟΝΟΝ ΗΜΕΙΣ, ΝΑΙ ΜΟΝΟΝ ΗΜΕΙΣ, διατηροῦμεν καὶ διαφυλάτομεν «ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ».

Τότε μόνον ἐφικτὴ ἡ ἑνωσις Παλαιοῦ καὶ Νέου Ἡμερολογίου καὶ ἡ ἑναρξίς Διαλόγου ἱκανοῦ νὰ ἄρῃ κατόπιν, πᾶν ὅ,τι ἕτερον ὑπάρχει ὡς παρακωλύον καὶ τὴν ΨΥΧΙΚΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΙΛΙΚΡΙΝΩΣ ΘΡΗΣΚΕΥΟΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ.

Διότι ἂς τὸ γνωρίζουν τοῦτο ἅπαντες, «ἑνωσις» δὲν πραγματοποιεῖται διὰ σπασμωδικῶν καὶ βιαίων ἐνεργειῶν, οὔτε διὰ συμβιβασμῶν καὶ ὑποχωρήσεων, ὡς τινες «συμβιβασταί», δίσχυρίζονται. Διότι κατὰ τὸν ἅγιον Μάρκον τὸν Εὐγενικὸν τὸν Μεγάλον Πρόμαχον τῆς Ὁρθοδοξίας, «Οὐ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς Πίστεως θέματα».

Ὁ δὲ Θεῖος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης τονίζει ὅτι, «Ὁ πταίσας ἐν τῇ Πίστει αὐτοῦ διὰ τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς καὶ συντριβῆς γινέσθω δεκτὸς

εἰς τὸν τῆς Ἀληθείας Κόσμον καὶ εἰς τὸν κόσμον τῶν ὀρθῶν πιστευόντων».

Ἡμεῖς δέ, οἱ «μωροὶ διὰ Χριστόν», δὲν ἐπρωδῶσαμεν, δὲν ἠρνήθημεν ΠΟΤΕ, ἐμμέσως, ἢ, ἀμέσως τὴν Ὁρθοδοξίαν, δὲν ὠκνήσαμεν ἀγωνιζόμενοι διὰ τῶν μικρῶν μας δυνάμεων, ἀλλὰ διὰ πελωρίας Πίστewς, ὑπὲρ τοῦ ἀνοθεύτου Πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Προσπαθήσαμεν ὁ εὐσεβὴς καὶ περιούσιος ἡμῶν Λαὸς νὰ διατηρηθῇ μακρὰν τοῦ εὐσεβισμοῦ καὶ τῶν στυγνῶν τύπων τῆς ψευδευλαβείας, ἀλλὰ εἰς τοὺς ταπεινοὺς ἡμῶν Ναοὺς, πολλάκις ἐν διωγμοῖς καὶ πειρασμοῖς πολλοῖς, νὰ διατηρήσωμεν τὰς ἐξ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπορρεούσας, ΟΡΘΟΠΡΑΞΙΑΝ καὶ ἀρετοπραξίαν, μακρὰν πάσης χαλαρᾶς ἡθικιστικῆς τακτοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου, μὲ μοναδικὴν προβολήν, τὴν «κοινωνικὴν» δραστηριότητα, ἄνευ πνευματικότητος ὡς πράττουν αἱ διάφοραι λεγόμεναι «Ὁμολογίαι» τοῦ Χριστιανισμοῦ πελαγοδρομοῦσαι μακρὰν τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας...

Ἡμεῖς, πορευόμεθα ὑπὸ τὴν ἱερὰν Σκιὰν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀναπνεύοντες τὴν ζεῖδωρον αὔραν Της καὶ βιοῦντες τὴν ἀγιότητά Της ἣτις ἐξυψώνει τὸν ἄνθρωπον ἐντὸς τῆς μυσταγωγικῆς σφαίρας τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Πιστεύομεν ἀκραδάντως εἰς τὴν παγκόσμιον ἀποστολὴν Της διὰ τοῦτο ἐμμένομεν σθεναρῶς εἰς αὐτήν. Ἐδραιωμένοι ἐν αὐτῇ προσκαλοῦμεν ἐν ὀνόματι τοῦ ὑπὲρ παθόντος Γλυκυτάτου Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν, μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΧΙΣΘΕΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΛΑΝΗΘΕΝΤΑΣ ἀκουσίως ἢ ἐκούσιως, ἀρκεῖ εἰλικρινῆς ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΠΤΥΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΠΛΑΝΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΠΡΑΞΙΑΣ.

Διὰ τοῦτο καὶ κλίνοντες γόνυ εὐγνώμοσύνης πρὸ τῶν προαπελθόντων ἀοιδίμων Πραμάχων τῆς Πίστewς μας καὶ νοερὸν στέφανον αἰδίου εὐγνώμοσύνης καταθέτοντες εἰς Αὐτοὺς καὶ ψάλλοντες τὸ «ΑἰΩΝΙΑ Ἡ ΜΝΗΜΗ» (ἃς ψαλλῇ ὑπὸ τῶν Ἱεροψαλτῶν τρίς), κατακλείομεν τὸν λόγον ἀπευθυνόμενοι ἐν πολλῇ πατρικῇ ἀγάπῃ πρὸς τὴν προσφιλεῖ τῶν Ὁρθοδόξων ὁμήγυριν προτρέποντες αὐτοὺς ὅπως γίνουν ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ, κατανοοῦντες ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ βαθυτέρος σκοπὸς τῆς Ἱστορίας μας. Διότι ἔτσι θὰ μεταγγίσωμεν ἀγίας ζωτικὰς δυνάμεις εἰς τὰς φλέβας τῆς ταραγμένης καὶ παραπεούσης ἀνθρωπότητος πρὸς τὸ βάραθρον τῆς ὀλοσχεροῦς καταστροφῆς.

Τότε θὰ μεταπλάσωμεν τὸν αἱματοπότιστον πλανήτην μας, τότε θὰ ἐμφυσήσωμεν νέαν πνοὴν

Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Οἰκουμένην.

Τότε θὰ πραγματοποιηθῇ ἐμφανέστερον τὸ τοῦ «Συνοδικοῦ» τῆς Ὁρθοδοξίας, «Αὕτη ἡ Πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν», τότε ὑπεράνω στεμμάτων βασιλέων, στρατηλατῶν καὶ δορυκτετόρων, ὑπεράνω πάσης προσκαίρου δυνάμεως καὶ βιοθεωρίας θὰ λάμπῃ, θὰ ὑπερλάμπῃ ὁ Τίμιος καὶ Ζωοποιὸς Σταυρὸς τοῦ Κυρίου καὶ θὰ ἀποβῇ τὸ ἀληθινὸν φυλακτήριον καὶ σωσσίβιον πάσης ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Λοιπὸν Λαὲ περιούσιε καὶ Χριστοφόρε τοῦ Κυρίου. Ἄς φρυκτωρῶμεν ὁμοθυμαδόν, ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἄς παραμείνωμεν προσηλωμένοι εἰς τὰ ΔΟΓΜΑΤΑ, ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ ΤΗΣ! Ἄς ἔχωμεν ἀμετακίνητον συνέπειαν πρὸς αὐτὴν ὥστε «πάντα πρὸς εὐαρέστησιν τὴν τοῦ Κυρίου φρονοῦντες καὶ πράττοντες».

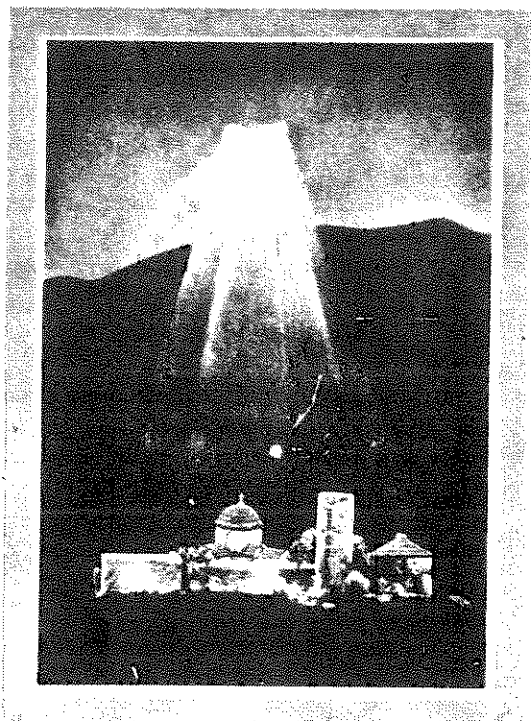
Ὅσοι Πιστοί! Ὅσοι Πιστοὶ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ἀδελφοί! Ὅσοι μέχρι τῶρα διαφυλάττετε τὴν προγονικὴν ταύτην Παρακαταθήκην, τὴν ἀγίαν ταύτην προγονικὴν ἐπιταγήν, μείνατε ἐδραιωμένοι εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐξακολουθητικῶς. Οἱ πατέρες Σας σκληρῶς ἠγωνίσθησαν, ἐδιώχθησαν, ἐφυλακίσθησαν ὑπὲρ Ἐκείνης! Σταθῆτε καὶ τώρα καὶ πάντα μακρὰν τῶν ὀθνείων (ξένων) συνθημάτων ἅτινα ὡς ἄλλαι σειρῆνες Ὀδυσσεῶς ἐρχονται νὰ ἐξαπατήσουν καὶ ψυχράνουν τὸν ζῆλον ἡμῶν. Ἄς ὑψώσωμεν μὲ δύναμιν ψυχῆς καὶ καρδίας ὑψηλά, πολὺ ὑψηλὰ τὰ Λάβαρα μας, τὰ Λάβαρα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄφοβοι, ἀτρόμητοι, γενναῖοι, εὐθυτενεῖς καὶ ἀνυποχώρητοι. Κι ἄς ἐργαζώμεθα ἄνευ δισταγμοῦ ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας. Ἄς ὀδεύωμεν πρὸς τὸ Φῶς, τὸ Θεῖον καὶ Ἀνέσπερον, ὅπερ ἐστὶν Χριστὸς ὁ Υἱὸς τῆς Πανάγνου Μητρός, ὃν παῖδες Ἑλλήνων ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας ΑΜΗΝ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τοὺς διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ ὑλικοῦ, ἥτοι δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους ὑπόλοιπα Λ/σμοῦ ἐκδοσίς ἀποδείξεων εἰσπράξεως κ.λ.π., ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32. Τηλ. 36.28.280.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΑΙ ΙΕΡΑΙ ΑΠΟΔΗΜΙΑΙ

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς παρατηρεῖται μετὰ πολλῆς τῆς συγκινήσεως, παρὰ τὸν ἔντονον πόλεμον τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ κόσμου ὅστις «**κεῖται εἰς τὸ πονηρόν**», μεγάλη προσκυνηματικὴ διακίνησις πιστῶν πρὸς ὅλας τὰς Ἱερὰς ἡμῶν Μονάς, αἵτινες στολίζουν ὡς φρούρια ἀπόρθητα ἀγιότητος, ἄπασαν τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Πατρίδα. Συγκεκριμένως πολλὰ ὀχήματα καὶ μεταφορικὰ μέσα μικρὰ καὶ μεγάλα μεταφέρουν τὰ πιστὰ τέκνα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ὅτε μὲν, νὰ παρακολουθήσουν τοὺς «Χαιρετισμοὺς» τῆς Πανάγνου Θεομήτηρος, οἵτινες ψάλλονται μετὰ τόσης βυζαντινῆς τάξεως καὶ ἀκριβείας, εἰς ἀπάσας τὰς Ἱερὰς ἡμῶν Μονάς, ὅτε δέ, νὰ προσέλθουν εἰς τὸ ἱερὸν Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως ἐνώπιον τῶν σεβασμίων Πατέρων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ ρυθμίζουν τὰ τῆς ψυχῆς των ζητήματα, ὥστε ἐρχομένου τοῦ ἀγίου καὶ λαμπροφόρου Πάσχα, νοιώσουν ἀληθῶς μέχρι μυχίων καὶ τὴν ἀνάστασιν καὶ ἀνάνηψιν τῶν καρδιῶν τους.

Λογιζόμεθα εὐτυχεῖς κατὰ Θεόν, διότι τὸ εὐσεβὲς Πλήρωμα ἡμῶν, κλείει τὰ ὦτα εἰς τὰ ὑπουλά συνθήματα ἅτινα ἐξαπολύει ὁ κόσμος τοῦ πονηροῦ καὶ ὁδεύει ἐν μέσῳ μυρίων ἐμποδίων καὶ πλεκτανῶν πρὸς τὸ δρόμον τῆς σωτηρίας καὶ καλῆς ἀπολογίας ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος. Εἴθε μέχρι τέλους νὰ εἶναι ὅλοι Μάρτυρες καὶ ὁμολογηταὶ τοῦ Μεγαλείου καὶ τῆς Ἀληθείας τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθοδοξίας.

ΕΟΡΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Κατὰ τὴν μεγαλύνυμον Θεομητορικὴν Ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐώρτασεν μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας ἐν συρροῇ χιλιάδων πιστῶν ὁ φερώνυμος ἱστορικὸς Ναὸς τοῦ Καραβᾶ. Ὁ ἀκούραστος λευίτης καὶ ἄξιος τῆς μεγάλης του ἀποστολῆς ὡς πνευματικοῦ, αἰδεσ. πατὴρ Νικόλαος Καλοσκάμης, μετὰ τῶν ἀκαταπονήτων κ.κ. Ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ ἐπιτρόπων, ἐμερίμνησαν διὰ τὴν ὅσον ἐνεστὶν ἐπιτυχίαν τῆς πανηγύρεως τῆς Πολιούχου τοῦ Καραβᾶ. Ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιος προέστη τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν περιστοιχούμενος ὑπὸ πλείστων κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ καὶ ὁφφικίου, ἐνῶ τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ ἄξιος υἱὸς τοῦ πατρὸς Νικολάου καὶ διακεκριμένος ἐπιστήμων κ. Καλοσκάμης. Κατὰ τὴν λιτάνευσιν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου προηγεῖτο ἡ ἀρίστη μουσική, ἐξ εἰκοσι-πέντε μουσικῶν τοῦ Ἀμαρουσίου, ἐνῶ χιλιάδες πιστῶν ἠκολούθουν μετ' εὐλαβείας. Ἐν τέλει ηὐλόγησεν καὶ εἶπεν τὰ προσήκοντα ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης Πειραιῶς συστήσας ἐμμονὴν καὶ ἀκλόνητον Πίστιν.

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Καὶ εἰς τὸν ἱερὸν αὐτὸν Ναὸν ἐτελέσθη μετὰ πάσης τάξεως καὶ μεγαλοπρεπείας, τῇ συρροῇ πολλῶν πιστῶν ἢ Πανήγυρις. Τοῦ ὅλου πανηγυρισμοῦ προέστη, ἀδεία τοῦ Οἰκείου Ἱεράρχου Πειραιῶς κ.κ. Γεροντίου, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ.κ. Στέφανος, ὅστις καὶ ἐκήρυξεν τὸν Θεῖον Λόγον ἀναφερθεὶς εἰς τὸ μεγάλο καὶ κοσμοϊστορικὸν τοῦτο γεγονός καὶ τονίσας ὅτι μόνον διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Κυρίου καὶ τῆς μεσιτείας τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ θὰ ἐπαυέρωμεν τὸν προσανατολισμὸν μας ὡς ἄτομα ἔχοντα βαρυτάτην τὴν Ἐθνικὴν καὶ Θρησκευτικὴν

κληρονομίαν. Ἀκούραστος πάντοτε ὁ ἐφημέριος, πατήρ Ἱερόθεος, κατέβαλεν πᾶσαν φιλότιμον προσπάθειαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐορτῆς καὶ πανηγύρεως τοῦ Ναοῦ αὐτοῦ.

Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς προέστη πολλῶν προηγιασμένων Θείων Λειτουργιῶν εἰς διαφόρους Ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν, εἶπεν τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, (Α' Β' καὶ Γ' Στάσεις) εἰς ἱερὰς Μονὰς καὶ ἱεροὺς Ναοὺς, ἐνῷ κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου προέστη τῆς ὁλονυκτίου ἱερᾶς πανηγυρικῆς ἀκολουθίας εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν Παλαιοῦ Ἡρακλείου, τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου, ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὁλονυκτίου Ἀκολουθίας ἐψάλλεν ἡ Ἱερὰ Ἀδελφότης τῆς Μονῆς, ἥτις ἀποτελεῖ μία ἀπὸ τὰς φωτεινότερας πνευματικὰς μοναστικὰς ἐπάλξεις τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Τὴν **ΚΥΡΙΑΚΗΝ, Γ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ, ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ**, ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς ἁγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος καὶ Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς εἰς Μοναστηράκι, (ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Διοσκούρων) ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ὅπερ παρηκολούθησεν μετὰ συγκινήσεως τὴν Ὑμνωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν πιστῶν.

Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἐδέχθη πολλοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος κ. Θεόδωρον Μαργιόλην, μετὰ τῶν ὁποίων συνεζήτησεν καὶ ἐπέλυσε πολλὰ ζητήματα ἐνοριῶν καὶ ἱερῶν Μονῶν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κ.κ. Ἀθανάσιος ἐν τῇ ποιμαντικῇ αὐτοῦ μερίμνῃ ἐτέλεσεν ἀνελλιπῶς τὰς προηγιασμένας Θείας Λειτουργίας ἐν τοῖς Ναοῖς τῆς περιφερείας του καὶ εἶπεν τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῶν τριῶν πρώτων στάσεων εἰς τὸν Καθεδρικὸν αὐτοῦ Ναοῦ.

Ὁ Καθεδρικὸς Ἱερὸς Ναὸς Ἀχαρνῶν τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἐώρτασεν καὶ ἐφέτος κατὰ τὴν τρίτην Κυριακὴν

τῶν Νηστειῶν, ἐπὶ τῇ Ὑψώσει αὐτοῦ. Τῶν ἱερῶν ἐορτίων ἀκολουθιῶν προέστη ὁ Σεβασμιώτατος καὶ ὠμίλησεν ἐπικαίρως περὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὡς μέσου σωτηρίας τῶν πιστῶν καὶ συνέστησεν μετὰ πολλῆς ἐν Κυρίῳ Πατρικῆς ἀγάπης ὅπως εἰς τοὺς πονηροὺς αὐτοὺς καιροὺς ποὺ ζῶμεν σήμερον, νὰ ἔχωμεν ὡς ὄπλον ἀκαταγώνιστον δι' ὅλην τὴν πορείαν τῆς ζωῆς μας ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν Τίμιον Σταυρὸν ὑπὸ τὴν Ἱερὰν Σκιάν τοῦ ὁποῖου κατὰ καιροὺς ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Πατρίδα ἔδωκεν πείσμονας μάχας κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀρνήσεως.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» καθηκόντως καὶ ἡρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, φέρει εἰς γνῶσιν τοῦ ἀναγνώστικοῦ της κοινοῦ ὅτι οὐδὲν δημοσίευμα ἀπηχεῖ τὰς ἀπόψεις ἢ ἐκφράζει τὴν ὑπεύθυνον γνώμην τῆς ΙΕΡΑΣ ΗΜΩΝ ΣΥΝΟΔΟΥ, οὐδὲ τῆς Διευθύνσεως συντάξεως, εἰ μὴ μόνον τοῦ ὑπογράφοντος τὸ δημοσίευμα.

Τὸ περιοδικὸν ἡμῶν δημοσιεύει καὶ ἀντιθέτους ἀποστελλομένας ἀπόψεις τῶν διαφόρων δημοσιευμάτων, ἐντὸς βεβαίως τῶν πλαισίων τῆς σοβαρότητος καὶ εὐπρεπείας.

Ταῦτα πρὸς πρόληψιν πάσης παρερμηνείας καὶ ἀδίκου κρίσεως.

Η ΣΥΝΤΑΞΙΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280

Ὁ Πρόεδρος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 100.—
" " " " 200.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 20.—

Τιμὴ Φύλλο δρχ. 10

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

Γωνία τοῦ Ἀναγνώστου

ΧΑΡΜΟΛΥΠΗ

Ίσως μερικοί θὰ τρίβουν τὰ μάτια τους τὸ τί σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξις, ποὺ εἶναι σύνθετος ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ λύπη. Ἄν θὰ ψάξουν στὰ λεξικά τους δὲν θὰ τὴ βροῦν. Ἀπὸ τὰ 2-3 λεξικά ποὺ ἴσως ἔχουν στὰ χέρια τους μόνον σὲ ἓνα πιθανὸν νὰ τὴν συναντήσουν καὶ σ' αὐτὸ ἡ σωστὴ ἔννοια τῆς «παραποιημένη». Καὶ τοῦτο διότι οἱ συγγραφεῖς τὴν ἀγνοοῦν καὶ μόνον σὲ συγγράμματα «Πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως», καὶ ὡς ἀναφέρουμε ἓναν ἀπ' αὐτοὺς τὸν Ἀγ. Ἰωάννην Συγγραφέα τῆς Κλίμακος, τὴν βρίσκουν!

Ὅταν πάγει κανεὶς τώρα στὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ἐπισκεφθεῖ ἐκεῖ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐρήμου θὰ τοὺς ἀκούσῃ νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν χαρμολύπην, σὰν ἓνα φυσικὸν φαινόμενον ποὺ «διακατέχει» τὸν σὺμφρονα καὶ Ἀγωνιστὴν Μοναχόν! Εἶναι ἓνα Πνευματικὸν ἐπίτευγμα μέγα ἡ χαρμολύπη καὶ δίδεται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ὡς δωρεὰ μόνιμη καὶ ἀδιατάρακτη στὴν ψυχὴν τῶν Μοναζόντων! Ἐκεῖ ποὺ τοὺς βλέπεις πενθοῦντας, ἐκεῖ ἐν ταυτῷ βλέπεις καὶ τὰ πρόσωπά των νὰ λάμπουν ἀπὸ χαρὰ. Πῶς τὸ προσωρινὸν ἐλαφρῶς κατηφὲς μετεβλήθη σὲ ὁλόφωτη χαρὰ. Αὐτὸ εἶναι ζήτημα ποὺ θὰ τὸ δοῦνε καὶ θὰ τὸ διαπιστώσουν, ἐκείνοι ποὺ πᾶνε στὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅχι ὡς τουρίστες, ἀλλὰ ὡς «ἀληθινοὶ προσκυνητές». Εἶπα πῶς εἶναι δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ φυσικὰ ὡς τοιαύτη δὲν μπορεῖ νὰ «προσδιορισθῇ». Μίλησα γιὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἔτσι σὰν μιὰ μικρὴ ἀναφορὰ γιὰ τὸ φαινόμενον τῆς χαρμολύπης, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει καὶ ἀλλοῦ ὅχι μόνον εἰς τὸν μονάζοντα κόσμον, ποὺ εἶναι καὶ μέσα στὰ πόδια μας, ἀλλὰ καὶ στὸν ἀπλὸν Χριστιανὸν ποὺ «ἀγωνίζεται» μέσα στὴ ζωὴ, ἔχει ὡς ἐπαθλον αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ὅταν μέσα στὶς Ἐκκλησίες ποὺ εἴμαστε, δοῦμε εἰς τὰ πρόσωπα ὠρισμένων ἀνθρώπων, αὐτὴ τὴν χαρμολύπην, ἀμέσως ὁ δέκτης τῆς ψυχῆς μας «χτυπᾷ συναγερμόν». Κατανοοῦμε μὲ ποιὸν ἢ μὲ ποιὰν ἔχουμε νὰ κάνουμε. Ὑπάρχουν πρόσωπα ζῶντα τὸν «συνεπῆ Χριστιανισμόν» τὰ ὁποῖα εἶναι «κατανυκτικώτατα». Τὰ πρόσωπόν των ἀποπνέει ἓνα ἄρωμα θεῖον καὶ πολλὰς φορὲς δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ δακρύσῃς! Τὸ λέγω γιατί αὐτὸ μοῦ θυμίζει ὅταν πρὸ χρόνια πολλὰ συνήντησα ἓνα τέτοιον πρόσωπον ἐγὼ ὁ «ταλαίπωρος» ἤθελα νὰ κλάψω. Τὸ σιωπηρὸν πρόσωπον αὐτὸ εὐτύχησα νὰ τὸ κάνω φίλον ποὺ ἔπαιξε μέγαν καὶ σημαντικὸν ρόλον στὴ δική μου, ὡς τὸ πῶ ἔτσι, «χριστιανικὴν διαπαιδαγώγησιν» μέσα στὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Σὲ μερικὲς μέρες θὰ μποῦμε μέσα στὴν ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου. Καὶ ἡ ὅλη ἀτμόσφαιρα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σαφῶς κατανυκτικὴ καὶ πένθιμη.

Ἡ Ἁγία Τράπεζα ἀλλάζει ὄψιν μὲ τὰ πένθιμα ἐνδύματά της καὶ μᾶς προσδιορίζει τὸν τόνον ποὺ ἐπικρατεῖ μέσα στὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ πιστός, θὰ λέγαμε, σὰν μία ἄλλη Ἁγία Τράπεζα, ἀλλάζει ἐσωτερικὰς ἐφράσεις! Γιατὶ ὅχι νὰ μὴ χαρακτηρίσω τὸν Πιστὸν Χριστιανὸν «ἄλλην ἁγίαν Τράπεζαν» ἐφ' ὅσον παρ' αὐτῷ «ἐποίησε Μονήν» ἡ Ἁγία Τριάς; Τοῦτο δὲ λέγει καὶ ὁ Κύριος εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιόν Του. «Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσῃ, καὶ ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτὸν καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτοῦ ποιήσομεν (Ἰωάν. 14-23). Τί σημαίνει τοῦτο παρὰ τὸ ὅτι ἡ καρδιά τοῦ πιστοῦ εἶναι ὁλόκληρον θυσιαστήριον; Ἐὰν ἡγοράσθῃμεν τιμῆς ὅπως λέγει καὶ ὁ θεὸς Παῦλος (Α' Κορινθ. 6 20) «Ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς, δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ Πνεύματι ὑμῶν, ὅτινα ἔστί τοῦ Θεοῦ». Τότε γιατί καὶ ἡ καρδιά τοῦ πιστοῦ νὰ μὴ χαρακτηρισθῇ μία δευτέρη Ἁγία Τράπεζα; Καὶ ὡς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ σημεῖον τὸ ὅτι ὁ Πιστὸς ἀλλάζει ὄψιν σύμφωνα μὲ τὸ περιβάλλον ποὺ βρίσκεται καὶ κινεῖται. Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ ἔχη προσέξῃ ὁ καθένας μας ποὺ σὲ μέρες πένθους καὶ ἀνατάσεως, εὐρισκόμενοι ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ τότε, λέγω, ἡ καρδιά τοῦ πιστοῦ εἶναι ἓνας σωστὸς ἀνθοστόλιστος χώρος, ποὺ μόνον ἡ χαρμολύπη ἔχει τὴν θέσιν της. Εἶναι κατάστασις καὶ βίωμα τοῦ Χριστιανοῦ ἀναφαίρετον καὶ καμμία «ἀντιξοότης» προερχομένη εἴτε ἀπὸ δαιμονικὴν ἐπήρρειαν ἢ ἀπὸ τὸν «κόσμον» εἶναι δυνατόν νὰ τὴν διαταράξῃ! Τέτοιες δὲν ἦσαν αἱ καρδίαι τῶν ἁγίων;

Σ' αὐτὸ ἐπάνω σᾶς καλῶ νὰ θυμηθῇτε τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, πῶς ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ ἀπείρῳ εὐσπλαχνίᾳ της φροντίζει — ἔστω καὶ μπροστὰ στὸν Ἑσταυρωμένον — νὰ μᾶς θυμίσῃ τὴν χαράν. Ψάλλουμε «Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ Ξύλου!» καὶ οἱ πιστὲς καρδίαι συντρίβονται, ἀλλὰ σὲ λίγο ἀκοῦμε εἰς τὸ ἴδιον τροπάριον «δείξον ἡμῖν καὶ τὴν Ἐνδοξὸν Σου Ἀνάστασιν» γιὰ νὰ γεμίσουν ἀμέσως τὰ πρόσωπα τῶν Πιστῶν μὲ Εὐφροσύνην καὶ Προσδοκίαν! Στὰ ἐγκώμια τῆς Μεγάλῃς Παρασκευῆς, ἐγκωμιάζομεν τὸν Κύριον ἐπὶ πολλῇ ᾠρᾳ «Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ» καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν λύπην ἔρχονται τὰ ἀναστάσιμα εὐλογητάρια τοῦ Πλαγίου Α. Ἡχοῦ «Εὐλογητὸς εἰ Κύριε...» Ἰδετε ὑμεῖς τὸν τάφον καὶ ἦσθητε· ὁ Σωτὴρ γὰρ ἐξανέστη τοῦ Μνήματος ἢ «Τί μετὰ νεκρῶν τὸν ζῶντα λογίζεσθε; ὡς Θεὸς γὰρ ἐξανέστη τοῦ Μνήματος.

Λοιπόν, ἓνα θεῖον κράμα χαρᾶς καὶ λύπης ὑπάρχει στὴν καρδίαν τοῦ Πιστοῦ γιατί Αὐτὸν ποὺ πιστεύει μᾶς διαπιστώνει «Ἐγὼ εἰμι ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰωάν. 11-25). Ἀνέστη ὁ Κύριος ὄντως καὶ ὤφθη Σίμωνι!

ΧΡ. Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ
Ἀναγνώστης

«Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα..

«Μετανοεῖτε ἤγγεικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. Κεφαλ. 4, στιχ. 17), «οὐ γὰρ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν», (Ματθ. Κεφαλ. 9, στιχ. 13).

Τὸ κοσμοσωτήριον τοῦτο παράγγελμα τοῦ Κυρίου, ἡ μετάνοια, τὸ πρῶτον μεταξὺ τῶν πολλῶν, ἀντηχεῖ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, πληροφορεῖ, μεταπλάττει, ἀνακαινίζει τῶν ἀνθρώπων τὰς καρδίας, ὡς ἄλλη κολυμβήθρα ἀναγεννᾷ τὰς ψυχὰς, σφυριλατεῖ χαρακτηρισ, ἀναδεικνύει δὲ καὶ προβάλλει πρὸς μίμησιν, τοὺς ἀρνητὰς τῆς ἀσεβείας καὶ τοὺς συνεπεῖα ταύτης, τῆς μετανοίας, θερμουργοὺς ὁμολογητὰς καὶ ἐργάτας τῆς εὐσεβείας. Ἔχει θεῖαν τὴν προέλευσιν, εὐλογεῖται καὶ κατευθύνεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, συμβολικῶς δὲ ὡς ἄλλη πηγὴ ἀέναος δροσίζει τὰ φλογισμένα ὑπὸ τῶν παθῶν τῆς ἁμαρτίας χεῖλη τῶν ἀνθρώπων, ἡ μετάνοια, παρέχουσα τὴν δρόσον πλουσίως, τὸν καθαρισμόν καὶ τὴν λύτρωσιν.

Ἡ μετάνοια, πρόδρομος τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ, καὶ οἰκονόμος τῆς θείας Αὐτοῦ χάριτος καὶ εὐλογίας, κατεργάζεται ἐπωφελῶς διὰ τὸν ἄνθρωπον τὸ σωτηριῶδες ἔργον, διὰ τοῦ ὁποίου ζωογονεῖ τοῦτον ἐκ τῶν νεκρῶν κυττάρων τῆς ἁμαρτίας καὶ τὸν ἐτοιμάζει πρὸς στρατολογίαν εἰς τὸ ἐκλεκτὸν στράτευμα τοῦ Κυρίου.

Ἡ μετάνοια, ἡ μεγάλη τοῦ Κυρίου ἐντολή, μεγάλα δὲ καὶ θαυμαστὰ τὰ εὐεργετικὰ ταύτης ἀποτελέσματα, πλείστα τῶν ὁποίων ἀναφέρονται εἰς τὰ ἱερὰ τῆς Ἐκκλησίας κείμενα, καὶ τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὑμνογραφίας ἅπαντα ταῦτα πλούσια εἰς πνευματικὸν περιεχόμενον, συγκινοῦν τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, διεγείρουν τὸ συναίσθημα τῶν ραθύμων, προκαλοῦν θαυμασμόν καὶ κατάνυξιν, προβάλλουν τῆς μετανοίας τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα καὶ τὴν ἀναζήτησιν ταύτης ἐπιδιώκουν.

Ἡ μετάνοια ὡς ἄλλο δένδρον ἀγλαόκαρπον εἰς τὸν λειμῶνα τῆς πίστεως, τροφοδοτεῖ καὶ ζωογονεῖ τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων ὡς ἄγκιστρον ἀνελκύει πᾶσαν ψυχὴν, ἐκ βυθοῦ παραπτώσεων πρὸς σωτήριον λύτρωσιν ὡς κλίμαξ ἀναβιβάζει πρὸς οὐρανοὺς τὸ ἀνθρώπινον γένος ὡς ἄγκυρα τῆς ἐλπίδος, τὴν βεβαίαν σωτηρίαν ἐπαγγέλλεται ἡ θεοτίμητος μετάνοια ὡς τείχος πνευματικὸν τοῦ προλιμένος τῆς ψυχῆς ἡ μετάνοια, συντρίβει τοῦ βίου τὰ μανιῶδη κύματα τῆς ἁμαρτίας ὡς πρόδρομος τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ ἡ μετάνοια, ὡς καὶ

ἀλλαχοῦ ἐσημειώθη, ὁδηγεῖ πρὸς τὰ οὐράνια δώματα, τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν λύτρωσιν ἐπισημαίνουσα.

Θεμέλιον ἀρραγὲς ἡ μετάνοια, πρὸς οἰκοδομὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων, τοῦ πνευματικοῦ οἰκοδομήματος τῆς πλειάδος τῶν Χριστιανικῶν ἀρετῶν, δημιουργίαν τῆς κατὰ Χριστὸν πολιτείας τῆς στρατευομένης ἐπὶ γῆς Ἐκκλησίας τοῦ Σωτῆρος, τὸ ἐκλεκτὸν γεώργιον εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου.

Τὸ θεόπνευστον καὶ περισπούδαστον βιβλίον ὕμνολόγιον τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Τριῶδιον, τὸ κατ' ἐξοχὴν εἰς νόημα δυνάμενον ὅπως χαρακτηρισθεῖ, ὡς βιβλίον τῆς μετανοίας καὶ ὡς πύλη ὁδηγῶσα εἰς τὸ στάδιον τῶν πνευματικῶν ἀρετῶν, διὰ τοῦ περιεχομένου τῶν κατανυκτικῶν ὕμνων του, ὡς ἄλλος μελίρρυτος ποταμὸς καταρδεύει διὰ τῶν ναμάτων τῆς μετανοίας, πᾶσαν χριστιανικὴν ψυχὴ. «Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα...», «Ἡ χάρις ἡ ἐνθεος, τῆς μετανοίας ἐπεφάνη, σωτηρίαν φέρουσα...», «Ἰδοὺ μετάνοιας ἡ καλλονή, ψυχὰς μεταπλάττει...», «Ὁ τῆς ἐγγραφείας θεῖος καιρὸς, ἐπέλαμψε πᾶσι, μετάνοιας τὸν φωτισμόν...». Τὰ ἀνωτέρω καταχωρηθέντα ἀποσπάσματα ὕμνων, μικρὰ δείγματα ἐκ τοῦ πλήθους τῶν περιεχομένων εἰς τὸ ἀνωτέρω σημειούμενον βιβλίον, τὸ Τριῶδιον, τοῦ ὁποίου χρῆσις γίνεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελῶνου καὶ Φαρισαίου μέχρι καὶ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἐνδεικτικῶς σημειοῦται ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐκ ταύτης προεληθῶσα δικαίωσις. Τοῦ Ληστοῦ, τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, τῆς Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, τοῦ Ζακχαίου, τοῦ Τελῶνου ὡς καὶ τοῦ Ἀσώτου τῆς Εὐαγγελικῆς παραβολῆς, τῆς ἀλειψάσης τὸν Κύριον μύρῳ, πόρνης γυναικός.

Οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ κήρυγμα τῆς μετανοίας ὑπήκουσαν καὶ διὰ τῆς πίστεως, τῆς θυσίας καὶ τῆς ἐλπίδος, τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης ἔλαβον, ὡς οὐρανοπολῖται δὲ ἀπολαμβάνουν αἰωνίως τὴν μακαρίαν ζωὴν.

Τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ, ἐντολὴ μεγίστη ἡ θεοτίμητος μετάνοια, ἡ ὁποία ὡς ἐνδεικτικῶς καὶ ἀλλαχοῦ ἐσημειώθη, αὕτη ἐπὶ πλέον τυγχάνει τοῦ Θεοῦ ἐλέους ἡ προμήθεια καὶ τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ οἰκονόμος τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡ ἀπόλαυσις ναμάτων τῆς εὐσεβείας ὁ πλουτισμός ὁ προάγγελος τῆς λυτρώ-

σεως· ἰλασμοῦ ὁ ἀδαπάνητος πλοῦτος· ἀμαρτωλῶν ἡ βεβαία σωτηρία, κροταλίζουσα περὶ τῶν εὐεργετημάτων τούτων -ἡ μετάνοια- τὰς ἀκοὰς τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἄλλος φάρος σελαγίζουσα τὸ σωτήριον καὶ ἀνέσπερον φῶς, ὡς ἄλλη δὲ σάλπιγξ ἡχηρὰ καταγγέλλουσα τὴν μακαρίαν ζωὴν τῆς λυτρώσεως καὶ τῆς δικαίωσεως.

Ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία, ὡς ἐντολοδόχος τῆς θείας χάριτος συνιστᾷ τὴν μετάνοιαν καὶ πρὸς ταύτην προτρέπει τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ πρὸς τοῦτο ψάλλει κατὰ τὴν Τετάρτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἰς τὸν Ὁρθρον ὡς Δοξαστικόν: «Δεῦτε ἐργασώμεθα, ἐν τῷ μυστικῷ ἀμπελῶνι, καρποὺς μετανοίας ἐν τούτῳ ποιοῦμενοι, οὐκ ἐν βρώμασι καὶ πόμασι κοπιῶντες, ἀλλ' ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεαῖς, τὰς ἀρετὰς κατορθοῦντες· τούτοις ἀρεσκόμενος, ὁ Κύριος τοῦ ἔργου, δηνάριον παρέχει, δι' οὗ ψυχὰς λυτροῦται, χρέους ἀμαρτίας, ὁ μόνος πολυέλεος».

«Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία, τῶν οὐρανῶν», παραγγέλλει ὁ Κύριος πρὸς ἐπιτυχίαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς μετανοίας, μιᾶς νέας πνευματικῆς, ἁγίας καὶ κατὰ τὸ οὐράνιον σύστημα ζωῆς, κατὰ τὴν ἐπίγειον πορείαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, ἐπαγγελομένης τὴν ἀποταμίευσιν εἰς τὸ ἐπουράνιον ταμιεῦτήριον, τῶν θησαυρισμάτων τῆς ἐκεῖ μακαριότητος. Εἰς τὸ παράγγελμα τοῦτο τοῦ Κυρίου πᾶς ἄνθρωπος, κατὰ τὴν ἀπόλυτον αὐτοῦ προαίρεσιν καὶ τὸ χριστιανικὸν του καθῆκον, ὀφείλει τὴν μετάνοιαν νὰ ἐπιδιώκει, διὰ ταύτης δὲ νὰ πραγματοποιεῖ γόνιμον ἔργον, τῆς εὐσεβείας τοὺς καρποὺς προμηθεύμενος, ὡς ἐντολοδόχος τῆς μεγίστης τοῦ Κυρίου ἐντολῆς καὶ ἐκτελεστής ταύτης κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν, συνεργούσης πρὸς τοῦτο διὰ τῆς προσευχῆς, τῆς θείας βοηθείας καὶ χάριτος. Ἀμήν.

Ἀριστείδης Σ. Καρβέλας

Λόγοι προτρεπτικοὶ

Τὸ Αἰώνιον Σάλπισμα

«Ἀδελφοὶ γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε».

Ταῦτα σαλπίζει ἀνὰ μέσον τῶν αἰώνων ὁ θεηγόρος τοῦ Θεοῦ, Παῦλος.

Αὐτοὶ οἱ λόγοι ἔχουν μεγαλύτεραν ἀπήχησιν εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν παρὰ ποτέ.

Ἡ Βαβυλωνία τοῦ πονηροῦ πνεύματος ὄχι μόνον ἐπερίσσευσεν ἀλλὰ καὶ ἐκλεκτοὶ Χριστιανοὶ κινδυνεύουν ἀπὸ τὸ πύρινον ρεῦμα τῆς ὑλῆς νὰ καταδυναστευθοῦν.

Ὅθεν ἄς, μὴν νυστάζωμεν πνευματικῶς γενόμενοι ὀκνηροὶ καὶ τρισάθλιοι τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων, ἀλλὰ ἄς εἴμεθα πάντα ἔτοιμοι διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀληθείας.

Ἀς στερεοῦμεθα εἰς τὴν Ἀγίαν Πίστιν, τὴν Αἰώνιον Εὐσέβειαν, καὶ ἄς ἀρνηθῶμεν πᾶσαν παρασυναγωγὴν καὶ πᾶν Σχίσμα, μηδόλως πολιτευόμενοι τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

Αὕτῃ ἡ Ἀγία Πίστις περιλαμβάνει ἀφ' ἑνὸς τὴν ὑπακοὴν εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον, ἀφ' ἑτέρου τὸν διαρκὴ καὶ ἀτελείωτον ἀγῶνα κατὰ πάσης κακοδοξίας καὶ παρασυναγωγῆς.

Λῦκοι ἀμέτρητοι καὶ ψευδοποιμένες ἀτελείωτοι καὶ ψευδόχριστοι πάρα πολλοὶ τὸν ἀριθμὸν ἐπλημύρηνσαν τὴν Οἰκουμένην.

Ὅλοι αὐτοὶ ὁμοῦ κάρνουν τὸ θηρίον τοῦ ψευδοπροφήτη, τὸ ὁποῖον θηρίον ἐπαγγέλεται τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον καὶ τὴν Ἐνωσιν ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων καὶ Ἐκκλησιῶν.

Οὐαί! Αὕτῃ δὲν εἶναι Πίστις ἀληθής, εἶναι πίστις πλάνης καὶ ὀλέθρου καὶ ἄβυσσος ἀπύθμενος.

Ἡ ἀληθὴς Πίστις εἶναι μόνον ἡ ἀνόθευτος Ὁρθοδοξία, ἡ περιέχουσα τὰς ἐντολὰς καὶ τὰ προστάγματα τοῦ Θεοῦ, οἷα ἡ ἀγάπη πρὸς Αὐτόν, τὴν ὁποίαν ἠρνήθη τὸ βαβυλώνειον πνεῦμα τῶν ψευδοπροφητῶν τοῦ Αἰῶνος Μας.

Αὕτῃ ἡ ἀρνήσις εἰς τὰ Θεία προστάγματα κατέστησαν τὴν ἀνθρωπότητα ὀλισθαίνουσα ἀπὸ τὰς αἰρέσεις καὶ τοῦ ψευδοπροφητισμοῦ τὰς ἐπαγγελίας.

Ἀνδρίζεσθε λοιπὸν καὶ κραταιοῦσθε ὅσοι ἐμείνατε εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ χεὶμῶν βαρὺς διὰ τὴν Ἀγίαν, Ἐκκλησίαν καὶ οἱ λῦκοι κατασπαράζουν τοὺς ἀκατάρτιστους Χριστιανούς ἀλλὰ καὶ ἀρκετοὺς Ὁρθοδόξους.

Αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὸν Κύριον, ἄς ἐναγκαλισθῇ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, τὴν Ἀλήθειαν τοῦ Πνεύματος, τὴν Ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἄς ἀναλωθῇ δι' Αὐτήν, χάριν τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ οἴκου Αὐτοῦ.

Ἀς θρέψῃ πνευματικῶς τὸν Ἅγιον Λαὸν Αὐτοῦ, μὴ φειδόμενος πάσης θυσίας.

Τοῦτο πῶς; Ἐπειδὴ οἱ καιροὶ χαλεποὶ καὶ ὁ ψευδοπροφητισμὸς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μετὰ τῶν προβατοσχήμων λύκων αὐτοῦ, κινδυνεύει εἰς καταποντισμὸν τοὺς πάντας τοὺς πᾶσι.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀγίας Ἡμῶν

Ἐκκλησίας πολλοὶ εἰσὶν οἱ ἐπιθυμοῦντες ἵνα συναγάγουν τοὺς «λυκοποιμένας» τῶν παρασυναγωγῶν εἰς κοινὸν ποτήριον.

Ὅποια πλάνη! Τοιοῦτοι ἐπιτιμημένοι καὶ θεομάχοι νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν χώρον τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας καὶ διὰ τῶν ἀποδεδειγμένων κακῶν χαρακτήτων των νὰ καταστήσουν τὴν Ἀγίαν, Ἐκκλησίαν θηριάλωτον ἢ νὰ διαλύσουν Αὐτήν, μετατρέποντες Αὐτήν εἰς πατρίδας καὶ κόμματα.

Γρηγορεῖτε οὖν ἀδελφοί!

Στήκετε ἐν τῇ πίστει!

Ἀνδρίζεσθε καὶ κραταιοῦσθε!

Τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν προασπίσατε ἐν εὐσεβείᾳ, τοὺς Ἁγίους Ὁρθοδόξους Ἀρχιερεῖς Ἡμῶν ὑπερασπίσθητε καὶ τὸν Τίμιον Ἀγῶνα ἀναπερώσατε, μηδὲ κόπων καὶ θυσιῶν φειδόμενοι.

Ἐκαστος εἰς τὸν τομέα εἰς ὃν ἐτάχθη, ὡς ἀναλάβη μετὰ ἀγαθῆς πεισμονῆς νὰ ἐπιτύχῃ τὸ καλύτερον καὶ ἀγιώτερον ἀποτέλεσμα καὶ ἀγωνιστῇ ἐν Κυρίῳ θέλει κριθεῖ.

N. A.

ΙΟΥΔΑΣ ΙΣΚΑΡΙΩΤΗΣ

Ἦταν νύχτα γιὰ τὴ φύσι, ἦταν νύχτα γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ Ἰούδα, ὅταν τὴν ὥρα ποὺ ὁ Χριστὸς βρισκόταν στὸν συνηθισμένο τόπο τῆς νυκτερινῆς προσευχῆς Του, στὸν κῆπο τῆς Γεσθημανῆς, καὶ προσευχόταν, αὐτὸς ὁ πληρωμένος καταδότης, δείχνοντάς Τον, στὸν ἐπικεφαλῆς τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος τῶν Ρωμαίων, ποὺ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε ἐκεῖ ὁδηγήσει τοῦ εἶπε «Ἴδε ὁ ἄνθρωπος», ἔτσι συντελέστηκε ἡ προδοσία.

Ὁ Ἰούδας ἐπάζετο κέρδιζε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τῆς προδοσίας του. Τόσο εἶχε διατιμηθεῖ ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους τοῦ Ναοῦ ἡ ζωὴ Ἐκείνου, ποὺ ἦρθε στὸν κόσμον, γιὰ νὰ διδάξῃ τὴν ἀλήθεια, τὴν ἀγάπη, καὶ νὰ σώσῃ, νὰ λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν ὑπερτάτη θυσία Του ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Κι ὅταν ὁ Χριστὸς παρέδιδε τὸ πνεῦμα, πάνω στὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου Του, ὁ Ἰούδας, λυγίζοντας κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς προδοσίας του, τερμάτισε μόνος του τὴν πανάθλια ζωὴ του. Πρηγουμένως ὁμως πῆγε στὸν Ναὸ καὶ πέταξε στὸ λιθόστρωτο δάπεδο τὰ ἀργύρια τῆς προδοσίας του. Κάθε ἦχος τοῦ ἦταν καὶ μιὰ χλευαστικὴ φωνή: προδότη, προδότη, προδότη! ποὺ ἀντηχοῦσε ὡς τὸ θόλο τοῦ Ναοῦ καὶ ποὺ ἀκούγεται ἀκόμη, μέσα στὸ ἀντηχεῖο

τῆς Ἱστορίας, σὰν μακρυνὸς ἀπόηχος... Καὶ μετὰ κρεμάστηκε ἀπὸ ἓνα δένδρο, ποὺ σπάζοντας τὸ κλαρὶ τοῦ ἔπεσε στὴν γῆ, πάνω σὲ πέτρες καὶ κοφτερὰ ξύλα, ποὺ τοῦ βγαλαν τὰ κατατρυπημένα σπλάχνα καὶ τὰ χάρισαν τροφὴ τῶν ἀγριμιῶν «Πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάχνα αὐτοῦ» (Πραξ. 1/18). Ὁ Ἰούδας ἀνῆκει στοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ προτιμοῦν τὴν ἀνέντιμη προβολὴ ἀπὸ τὴν τίμια ἀφάνεια, στοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ δείξουν ὅτι εἶναι κάποιος ποὺ μποροῦν νὰ κάνουν κάτι μεγάλο, ἔστω καὶ μεγάλο κακό, στοὺς ψυχροὺς καὶ ἀδιάφορους ἐκείνους ἀνθρώπους ποὺ γιὰ μοναδικὴ των ἀπασχόλησι ἔχουν τὸ χρῆμα, στοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ μετροῦν τὰ πάντα μὲ τὸν ὑλιστικὸ πῆχυ τοῦ συμφέροντος. Ὁ Ἰούδας μὲ τὴν ἐπαίσχυντη πράξη του ἐγίνε διάσημος, ἀλλὰ διάσημος προδότης, ὁ μεγαλύτερος προδότης τῆς Ἱστορίας.

Ἡ Χριστιανικὴ Ὁρησκεία καὶ ἡ Ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος στιγμάτισαν τὸ εἰδεχθέστατο ἔγκλημα, ποὺ διαπράχθηκε στὸν κῆπο τῆς Γεσθημανῆς, ἀπὸ τὴν προδοσίᾳ τοῦ Ἰούδα.

Κανένας ἄνθρωπος στὸν κόσμον, χριστιανὸς ἢ ὄχι, δὲν θὰ ἤθελε νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰούδα. Αὐτὸ τὸ ὄνομα προκαλεῖ ἀπεχθεῖα. Εἶναι ἓνα καταραμένο ὄνομα, εἶναι τὸ ὄνομα ἐνὸς κολασμένου, ἐνὸς προδότη. Ναί, εἶναι ἀλήθεια ὅτι κανένα δὲν θὰ βροῦμε ποὺ ν' ἀκούῃ στὸ ὄνομα Ἰούδας, παρ' ὅτι Ἰουδες ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ γύρω μας, σ' ὅλα τὰ στρώματα τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τὰ ψηλότερα ὡς τὰ χαμηλότερα. Ὑπάρχουν πολλοὶ Ἰουδες, ἔτοιμοι νὰ πουλήσουν τὴν ψυχὴ τους στὸ Σατανᾶ γιὰ «τριάκοντα ἀργύρια» περισσότερα ἢ λιγώτερα.

Στὴν Ἱστορία τοῦ κάθε ἔθνους καὶ κάθε λαοῦ, ὑπάρχουν ἥρωες, ποὺ γράφουν χρυσὲς σελίδες, καὶ προδότες ποὺ ἀπλώνουν μαύρους λεκέδες σ' αὐτὲς τὶς ὡραῖες σελίδες. Ἄς μὴ γελιόμαστε. Ἡ προδοσία δὲν ἐξαφανίστηκε μὲ τὴν καταδίκη τοῦ Ἰούδα. Ὑπῆρχαν καὶ ὑπάρχουν ἐλαστικὲς συνειδήσεις, ποὺ δὲν διστάζουν νὰ θυσιάσουν τὰ πάντα γιὰ τὸ ἄνομο συμφέρον τους. Καὶ ὑπάρχουν οἱ ἀσυνείδητοι, ποὺ ἐξαγοράζουν τὶς ἐλαστικὲς συνειδήσεις, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν ἐπίσης τὸ ἄνομο συμφέρον τους. Ναί! ἡ προδοσία ὑπάρχει, ὅποια κι' ἂν εἶναι ἡ μορφή μὲ τὴν ὁποία παρουσιάζεται, ἰνάλογα μὲ τὴν μάσκα ὑποκρισίας ποὺ φοράει. Κατὰ τὴν ἀδιάκοπη ροὴ τοῦ χρόνου οἱ ἄνθρωποι δὲν ἄλλαξαν, μόνον οἱ τρόποι τους ἄλλαξαν. Κάθε μέρα σταυρώνουν τὸν Χριστὸ στὰ πρόσωπα τῶν συνανθρώπων τους καὶ μάλιστα μὲ καινούργια μέσα καὶ τελειοποιημένη τεχνικὴ μέθοδο, ἀφοῦ τὰ καρφιά

δεν τὰ φτιάχνουν πλέον οἱ γύφτοι, ἀλλὰ τὰ βγάζουν μηχανές. Πάντα υπάρχουν Χριστοὶ ποὺ βασανίζονται, ποὺ σταυρώνονται γιὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ Ἰουδαῖοι ποὺ ἀπολαμβάνουν τὸ τίμημα τῆς προδοσίας τους, κι' ὅς ἔχουν περάσει 2000 χρόνια μετὰ τὸν Χριστόν.

Καὶ ἀφοῦ ξέρουμε πόσο ἀκριβοπληρωμένη εἶναι ἡ σωτηρία μας, ὅς τὴν χαροῦμε μέσα στὴν προστατευτικὴ σκιά τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καὶ ἐκεῖ γονατισμένοι ὡς προσευχηθῶμεν καὶ ὡς εὐχαριστήσωμεν τὸν Πανάγαθο Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία ποὺ μᾶς χάρισε. Καὶ τὴ Μεγάλῃ ἐβδομαδᾷ θὰ συγκινηθοῦμε ἀσφαλῶς, ἀλλὰ θὰ ξεχάσουμε γρήγορα τὸν Ἀθῶ κατὰ δίκον, θὰ δακρῶσουμε μπροστὰ στὸ Σταυρὸ Του, γιὰ νὰ τὸν ὑβρίσωμεν κατόπιν μὲ τὶς ἀμαρτωλὲς πράξεις μας. Εὐτυχεῖς ὅσοι ὡς κέρδος ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῶν παθῶν, βροῦν σθένος, παρουὺν δύναμι καὶ γίνουν οἱ γνήσιοι καὶ μόνιμοι ὁπαδοὶ Του.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

Ποῦ ὁδηγεῖται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος;

Ἐνα δημοσίευμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδος «Ὁρθόδοξος Τύπος τῆς 10ης παρελθόντος Σεπτεμβρίου μᾶς ἔχει ἐμβάλλει εἰς σοβαρὰς σκέψεις, ὥστε νὰ διερωτώμεθα «ποῦ, ἐπὶ τέλους, ὁδηγεῖται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος»;

Τὸ ἐν λόγῳ δημοσίευμα τοῦ «Ὁρθόδοξου Τύπου» ἔθιγε δύο ἐξ ἰσοῦ σημαντικὰ θέματα.

Α'

Τὸ πρῶτο ἀναφέρεται εἰς τὴν στάσιν τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ λεγόμενον Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν «Ἐκκλησιῶν». Ἡ ὁργάνωσις αὕτη, ὡς γνωστόν, ἀποβλέπει εἰς τὴν ὑποκατάστασιν τῆς «Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας». Βασικὴ διδασκαλία τῆς εἶναι ὅτι καμμία ἀπὸ τὰς «ἐκκλησίας» (δηλ. τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὰς αἰρετικὰς κοινότητας) δὲν εἶναι ἡ «Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία», ἀλλὰ μέρος αὐτῆς. Ὅλοι δὲ μαζί πρόκειται ν' ἀποκαταστήσουν τὴν «Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». Εἶναι φανερόν, ὅποια δεινὴ αἵρεσις κρύβεται ὀπισθεν αὐτῶν τῶν διδασκαλιῶν.

Ἀναγινώσκουμεν εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» ὅτι εἰς τινὰ πρόσφατον συνέλευσιν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Π.Σ.Ε. οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, μαζί μὲ τοὺς Λατίνους καὶ τοὺς Προτεστάντας ἀπεδέχθησαν ἐν σπουδαίῳ «κοινόν»

δογματικὸν κείμενον διὰ τρία μυστήρια, τοῦ βαπτίσματος, τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ τῆς ἱερωσύνης. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει σὲ σχετικὸν δημοσίευσμά του, ὅχι μόνον ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ διαλελυμένου Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας Μητροπολίτης Καρθαγένης Παρθένιος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καθηγητὴς Νικ. Νησιώτης. Εἰς ἐπιστολὴν τοῦ ὁ κ. Νικ. Νησιώτης δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» τῆς 5ης Νοεμβρίου ἐπαναλαμβάνει ὅτι πράγματι τὸ «κοινόν» αὐτὸ κείμενον ἐγένετο παμψηφεί ἀποδεκτὸν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐκπροσώπους.

Ἡ ἀποδοχὴ ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἐνὸς τοιοῦτου κειμένου, ἔχει τεραστίαν, σημασίαν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Διότι, κατ' ἀρχὴν ἡ ἀποδοχὴ ἀπὸ τοὺς «ἐκπροσώπους», σημαίνει ἀποδοχὴ ἀπὸ τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας ἐκπροσωποῦν. Ὅπως, οἱ διάφοροι πρεσβεύται δεσμεύουν μὲ τὰς συμφωνίας των τὸ κράτος τὸ ὁποῖο ἐκπροσωποῦν, ἔτσι καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν δεσμεύουν τὰς Ἐκκλησίας των. Δὲν εἶναι, ἐξ ἄλλου νοητὸν οἱ ἐκπρόσωποι οὗτοι νὰ ἔχουν ἐνεργήσῃ, οὐχὶ κατ' ἐντολὴν τῶν Ἐκκλησιῶν των, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει αἱ Ἐκκλησίαι των, μόλις θὰ ἐπληροφοροῦντο ὅτι ἀπεδέχθησαν μίαν συμφωνίαν, ἐν «κοινόν» κείμενον δογματικὸν διὰ τὸ βάπτισμα, τὴν θείαν Εὐχαριστίαν καὶ τὴν ἱερωσύνην, ἀμέσως, θὰ ἀπεκήρυσσαν αὐτὰς τὰς συμφωνίας καὶ θὰ ἔπαυον τοὺς «ἐκπροσώπους» αὐτοὺς. Ἐπειδὴ, μέχρι σήμερον, μολοντί παρήλθον ἤδη δύο μῆνες, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, οὔτε ἀπεκήρυξε τὰς συμφωνίας τῶν ἐκπροσώπων τῆς, οὔτε ἔπαυσεν αὐτοὺς, συμπεραίνουμεν ὅτι ὅλα ἐγένοντο κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Δεύτερον, ἡ ἀποδοχὴ ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἐνὸς «κοινοῦ» δογματικοῦ κειμένου διὰ τὸ βάπτισμα, τὴν θείαν Εὐχαριστίαν καὶ τὴν ἱερωσύνην, σημαίνει ὅτι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἀναγνωρίζουν τὰ ἀντίστοιχα μυστήρια τῶν Φράγκων καὶ τῶν Προτεστάντων. Ἐάν, λοιπόν, οἱ Λατῖνοι καὶ οἱ Προτεστάνται ἔχουν ἔγκυρον βάπτισμα, τότε εἶναι πραγματικὰ μέλη τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν των. Κι' ἀκόμη, ἂν ποτὲ φύγουν καὶ ἐπιστρέψουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βαπτισθοῦν, ὅπως ἔχουν ἀποφανθῇ αἱ Σύνοδοι. Ἐάν, ἐπίσης οἱ Λατῖνοι καὶ οἱ Προτεστάνται ἔχουν ἔγκυρον θείαν Εὐχαριστίαν, δηλαδὴ ἂν πραγματικὰ μεταβάλλουν τὸ

Συνεχίζεται

Ὀλίγα περὶ τῶν Ματθαϊκῶν

Πρὸ καιροῦ οἱ Ματθαϊκοὶ ἔχουν ἐγκαινιάσει ἓνα νέο θέμα εἰς τὸ Περιοδικό των (Κ.Γ.Ο.) μὲ τὴν ἐπωνυμία «ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ». Ἀπ' ὅτι παρατηρήσαμε οἱ Ματθαϊκοὶ προσπαθοῦν ἵνα ἐπιρίψουν ὅλα τὰ βάρη διὰ τὰ παρελθόντα κακὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς ἅπαντας πλὴν τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου.

Κατ' ἀρχὰς ἔχω νὰ πῶ ὅτι τὸ φρονιμότερον εἶναι νὰ παύσουν αἱ ἐριδες καὶ διαμάχαι μεταξὺ τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τοῦτο διότι τὸ συμφέρον τοῦ Ἀγῶνος εἶναι ἡ ἐνότης αὐτῶν, καὶ διὰ ταύτην πρέπει νὰ φροντίζωμεν. Ἐκτὸς τούτου ὅμως καλὸν θὰ ἦτο νὰ παύσωμεν πλέον νὰ ἀσχολούμεθα μὲ λεχθέντα καὶ γραφέντα ἀπαρχαιωμένα, καὶ δὴ ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἔχουν κοιμηθῇ καὶ ὁ μόνος ποῦ θὰ κρίνει τὰ ἐν τῇ ζωῇ των φρονήματά των εἶναι ὁ Δίκαιος Κριτής.

Ἐπειδὴ ὅμως ὅπως προαναφέραμε οἱ Ματθαϊκοὶ ἔχουν θέσει ὡς σκοπὸ διὰ μέσῳ τοῦ Περιοδικοῦ των, νὰ ἀμαυρώσουν ὅλα τὰ τότε Διοικητικὰ στελέχη τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς καινοτόμους, χλιαροὺς, συκοφάντας, σχίστας τῆς Ἐκκλησίας, κ.ἄ. μὲ ἐξαίρεσιν μόνον τοῦ «Ἀγίου Πατέρα» ἥτοι τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, ὡς τὸν μόνον «ἀγωνιστὴ» καὶ «συγκρατητὴν» τῆς δῆθεν ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἱεραρχῶν ἐπερχομένης πτώσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γράφουν ὅτι θέλουν.

Τοῦτο δὲ ἐξάγεται ἐκ τῶν ἰδίων τῶν δημοσιευμάτων των, ὅταν, εἰς τὸν τόμον 28ον (Τεύχ. 61, Σελ. 11) τοῦ Κ.Γ.Ο. γράφουν ὅτι ὁ ἀοίδιμος πρ. Φλωρίνης...». Ὅτε ὅμως ἐξωρίσθη, ἀμέσως ἤρχισε τὴν παραχάραξιν τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας καὶ τὸ 1937 ἐδίχασεν τοὺς Γ.Ο.Χ...» καὶ συνεχίζουν «Ὑπῆρξεν δηλαδὴ μόνον ἡγέτης τοῦ σχίσματος, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ὁ ἴδιος...».

Σχισματικὸς λοιπὸν ὁ ἀοίδιμος πρ. Φλωρίνης ἀμέσως μετὰ τὶς χειροτονίας; Ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ σὲ τοῦτο τὸ σημεῖον, νὰ εἰρωνευθῶ τοὺς Ματθαϊκοὺς λέγοντας ὅτι εὐτυχῶς, ποῦ ἐπρόλαβεν καὶ χειροτόνησε τὸν Ματθαῖο ὁ ὁποῖος ὅπως θέλουν νὰ μᾶς τὸν παρουσιάσουν εἶναι ὁ μόνος ὅπου ἐκράτησε τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Σχισματικὸς λοιπὸν ὁ ἀοίδιμος πρ. Φλωρίνης τοῦ ὁποῖου σεῖς Ματθαϊκοὶ δημοσιεύετε τὴν ἐνθαρρυντικὴν του ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Βρεσθένης Ματθαῖον ἐκ τοῦ τόπου τῆς ἐξορίας. (Κ.Γ.Ο. Τόμ. 25, Τεύχ. 35-36, Σελ. 24).

Σχισματικὸς λοιπὸν ὁ ἀοίδιμος πρ. Φλωρίνης, ὁ ὁποῖος ἐξωρίσθη δύο φορές ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος; Δὲν μᾶς δημοσιεύσατε ὅμως ποῦ εἶχεν ἐξορισθῇ ὁ αὐτοαπροβληθεὶς ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Ματθαῖος; Εἶναι βέβαια ἀστείον νὰ θεωρεῖται ἐξορία ἡ ἐγκλησίς του εἰς τὸ Μοναστήρι του, (ποινὴ ποῦ τοῦ ἐπέβαλε ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία) τὸν Μάιον τοῦ 1935, καὶ ἡ ὁποία ὑποκρύπτει σκοτεινὰ σημεῖα, ἐὰν παρατηρήσωμεν ὅτι ὅλοι οἱ κατὰ τὸν Ματθαῖον μετέπειτα παραχαράκται τῆς Ὁρθοδοξίας Ἱεράρχαι, ἐξωρίσθησαν εἰς μακρυνὰς περιοχὰς τῆς Ἑλλάδος, ἐνῷ οἱ Μεγαρίδος Χριστοφόρος, Διαυλείας Πολύκαρπος καὶ Βρεσθένης Ματθαῖος ἐξωρίσθησαν εἰς τὰς οἰκίας των. Ἐκ ταύτης τῆς παρατηρήσεως, μπορούμε νὰ διαπιστώσωμεν ποῖοι εἰσαν οἱ πλέον ἀγωνισταὶ καὶ θερμοὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ Παλαιοῦ Ὁρθοδόξου Ἑορτολογίου καὶ ποῖοι οἱ ἄφοβοι διὰ τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν καὶ χλιαροὶ τῇ πίστει. Ἄλλωστε οἱ Μεγαρίδος καὶ Διαυλείας ἐντὸς μηνὸς περίπου (ὅπως μᾶς τὸ σημειώνουν καὶ οἱ Ματθαϊκοὶ εἰς τὸ Κ.Γ.Ο.) ἤκησαν ἔφεσιν καὶ προσχώρησαν εἰς τὸ Νέον.

Σχισματικὸς ὁ ἀοίδιμος πρ. Φλωρίνης τοῦ ὁποῖου τὸ Διάγγελμα (ἐκ τῆς ἐξορίας του), ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ Ζακύνθου Χρυσοστόμου εἰς τὴν Νεοημ. Ἐκκλησίαν σεῖς δημοσιεύετε Ματθαϊκοὶ (Κ.Γ.Ο. Τόμ. 25, Τεύχ. 35-36, Σελ. 31).

Σχισματικὸς ὁ ἀοίδιμος πρ. Φλωρίνης ὁ ὁποῖος ἐκ τῶν κακουχιῶν καὶ τῶν θλίψεων, ἐκοιμήθη ἐν ἐξορίᾳ βρισκόμενος εἰς καιροὺς ποῦ δὲν ἐδίσταζεν ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος νὰ τὸν τορπιλίσῃ συκοφαντῶντας τον, ἐκ τοῦ τῆς Κερατέας Φρουρίου του. Ἀπαντήστε μᾶς Ματθαϊκοὶ διατὶ μετέβη δευτέραν φορὰν ἐξορία καὶ ἐκοιμήθη εἰς αὐτήν, διὰ τὸ σχίσμα ποῦ δημοιούργησε εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ. ὅπως γράφετε;

Τέλος δὲν θὰ συνεχίσω πλέον, διότι καὶ μόνον ἀναφερόμενος στὸ ὄνομα τοῦ ἀοιδίμου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, αἰσθάνομαι δέος καὶ συγκίνησιν.

Εὐχομαι ἵνα ὁ Θεὸς σᾶς φωτίσῃ Ματθαϊκοὶ ὥστε μὲ ἀντικειμενικότητα καὶ θάρρος νὰ ἀντικρύσετε τὴν ἀλήθειαν. Ἄν ἀρχίσωμεν ἡμεῖς νὰ ἀνασκάπτομεν τὴν Ἱστορίαν θὰ βρεθῇτε πρὸ τρομερῶν ἀποκαλύψεων αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ὠφελήσουν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἀρχιμανδρίτης
Χριστοφόρος Ἀγγελόπουλος